

MIDNATTSRÖPET

Maranata! - Du vår Herre kom!

*Så mycket fastare står nu det
profetiska ordet för oss, och ni gör
rätt i att hålla er till det som till ett
ljus som lyser på en dyster plats
tills dagen gryr och morgonstjärnan
går upp i era hjärtan.*

MARANATA - Kom, Herre Jesus!

Ledare av Berno Vidén, sid 4

Utanför lägret

Bibelstudium av Hans Lindelöw, sid 8

Guds härlighet i Kristi ansikte

Bibelstudium av Paulus Eliasson, sid 14

**Vi har inte mycket tid kvar -
Jesus kommer!**

Appell av Runepär Lind, sid 12

Efter en lång tid av restriktioner på grund av den ännu pågående pandemin öppnades samhället upp under hösten, och vi kan nu inbjuda till offentliga möten. I församlingens missionscenter i Långshyttan samlades till Bibeldagar i både oktober och november och här följer från de dagarna vittnesbörd, appeller och undervisning.

Appell av Johan Breazu

- Skynda ut med frälsningens budskap!

Jag vill dela några tankar från 4 Mosebokens kapitel 16 där vi kan läsa om ett uppror mot Gud och de han hade insatt som präster. Kora kom och sa att nu vill vi vara präster, men Gud gjorde en ände på upproret. Vi läser från vers 41:

Men dagen efter klagade hela Israels församling mot Mose och Aron och sade: "Det är ni som har dödat Herrens folk!" Och det hände att när församlingen samlades mot Mose och Aron och de vände sig mot uppenbarelsetältet, se, då täcktes det av molnskyn och Herrens härlighet visade sig. Mose och Aron gick fram inför uppenbarelsetältet, och Herren sade till Mose: "Gå bort ifrån den-

na församling, så ska jag i ett ögonblick förgöra dem." Då föll de ner på sina ansikten. Och Mose sade till Aron: "Ta ditt fyrfat och lägg eld från altaret på det och strö på rökelse och bär det genast till församlingen och bringa försoning för dem, eftersom vrede har gått ut från Herrens ansikte. Hemsökelsen har börjat."

Mose är i Bibeln en bild på Jesus. Han stod som medlare mellan Gud och Israels folk, och det är Jesus som är medlare mellan Gud och oss. Jag tänker på den situation som Moses och Aron befann sig i när de hade hela Israels församling emot sig. Hela folket klagade och krävde hämnd för alla de som hade mist livet i det förra upproret. Mose och Aron sökte sig till den enda plats där de kunde finna säkerhet när hela resten av världen var emot dem: de

närmade sig Gud och tabernaklet där de fann säkerhet. Det var en trygg plats och där hade de allt de behövde.

När vi är samlade till möten på det sätt vi är nu, då känner i varje fall jag mig väldigt trygg. Jag är omgiven av troende syskon och vi fröjdar oss. Det är högtid. Samtidigt finns det därutanför en värld av folk som är emot oss. Människor som direkt eller indirekt står emot det vi tror på. Det finns till och med de som vill oss ont. Här inne i gemenskapen är det otroligt tryggt, i församlingen, med Gud och varandra.

I vers 46 säger Mose till Aron:

"Ta ditt fyrfat och lägg eld från altaret på det och strö på rökelse och bär det genast till församlingen och bringa försoning för dem, eftersom vrede har gått ut från Herrens ansikte. Hemsökelsen har börjat."

Om jag hade varit i Arons situation så skulle mitt hjärta börja slå av skräck. Ska

jag dit ut igen, där som de vill göra mig illa? Här inne är jag trygg i gemenskap med Mose och med Gud. Ska jag verkligen ut dit? Ska jag riskera mig själv, min trygghet, min bekvämlighet bara för att rädda de människorna som Gud sa att han skulle straffa, de han skulle utrota? Här inne är jag ju trygg? Men tydligen tänkte inte Aron på det sättet. Han var uppenbart en bättre människa än mig. Det står i nästa vers:

Aron tog det Mose hade sagt och skyndade mitt in i församlingen. Och se, hemsökelsen hade redan börjat bland folket. Aron lade på rökelse och bringade försoning för folket. Han stod mellan de döda och de levande, och hemsökelsen upphörde. De som hade dött genom hemsökelsen utgjorde 14 700 förutom dem som dog för Koras skull.

Aron skyndade ut med frälsningens bud-

skap till dem som var utanför. Han ställde sig själv mellan de levande och de döda och räddade livet på flera av dem.

Här inne där vi är tillsammans med varandra och med Jesus är vi trygga och säkra, men Jesus har inte sagt att vi ska stanna här. Han sa: Gå ut och gör alla folk till mina lärjungar. Jesus har sagt att vi ska sprida den frälsning som finns hos församlingen ut i hela världen. Det borde vi göra med hast, så som Aron gjorde. Tiden hastar och många dör utan att bli frälsta. Låt oss skynda ut med den elden som vi har fått av Jesus och bli de som ställer oss mellan de levande och de döda.

Vi har livet, för Jesus är livet. De där ute är döda, för syndens lön är döden. Vi får berättat att det finns liv och att människan kan bli räddad från den straffdom som väntar. Skynda med budskapet, för tiden är kort och Jesus kommer snart. Om vi in-

te går kommer många kanske aldrig att få höra evangelium. Vi behöver bli som Aron som lydde Mose befallning. Mose sa, gå ut till dem som hatar dig, och Aron gjorde som Mose sa. Jesus säger till oss: Gå ut och gör alla folk till lärjungar.

Vidare står det i vers 50:

Sedan vände Aron tillbaka till Mose vid uppenbarelsetältets ingång, eftersom hemsökelsen hade upphört.

En dag när vi är färdiga med att förmedla Ordet till världen får vi vända hem igen, till Jesus. Vi får komma tillbaka till honom som sände oss ut och säga att vi har gjort det vi kunde. Då kommer också Jesus att säga: Välkommen hem! Den dagen kommer snart, ja vi är väldigt nära. Snart kommer Jesus igen och vi får lägga ner arbetet, men fram till dess må vi gå med hast för att rädda de som räddas kan. Skörden är stor men arbetarna få.

Be för missionen i Rumänien

Under Bibeldagarna fick församlingen besök av syskon från Dal i Norge. Förutom sång, vittnesbörd och förkunnelse så berättade de om situationen i Rumänien och om det missionsarbete de står mitt uppe i. Varje år kör de från Norge till Rumänien en container full med varma kläder och andra förnödenheter.

Under missionsmötet fick vi information om behovet av ved inför vintern. Många familjer som de hjälper bor fattigt och i hus som saknar el och vatten. De flesta har dock en vedkamin som värmekälla.

Fr.v. Johan och Keren Breazu med sonen Ananias, Camilla och Paulus Eliasson

Vill du vara med och ge en gåva så förmedlar vi den gärna.

Märk inbetalningen med "Rumänien".

Swish: 123 155 15 71, Pg: 44 10 05-6

Sprid Midnattsropet!

Beställ fler exemplar för att dela ut.

Sprides fritt.

Gåvor till tidningen:

Swish: 123 155 15 71, Pg: 44 10 05-6

Ange: Midnattsropet

Sprides fritt: www.midnattsropet.se

Maranata

– Kom, Herre Jesus!

Text: Berno Vidén

”Denna hälsning skriver jag Paulus med egen hand: Om någon inte älskar Herren ska han vara under förbannelse.
Marana tha (1 Kor 16:21-22).

Paulus fångar i sin sluthälsning hela brevet innehåll i den här versen och sätter budskapet på sin spets; att älska Jesus framför allt.

Han skriver om att älska Herren och använder hårda ord: den som inte älskar Herren ska vara under förbannelse - ett kraftigt uttryck, som på olika sätt återkommer i bibeln. Det handlar om den första kärleken; att älska Herren av allt sitt hjärta och av allt sitt förstånd.

Kan den som har mött Jesus låta bli att älska honom? Ett möte med Jesus förvandlar allt och är en grund i det kristna livet. Vi har en Frälsare som genom att ge sitt liv har frälst oss från mörkrets valde och från en evig död. Vår bön är att kärleken ska förökas i våra liv, den som ropar från djupet av våra hjärtan: Kom, Herre Jesus – Maranata!

Redan i hälsningen i första kapitlet anges tonen Maranata – Herren kommer. Betoningen ligger på vilka vi är i Kristus:

Jag tackar alltid min Gud för er, för den Guds nåd som ni har fått i Kristus Jesus. I honom har ni blivit rika på allt, på allt tal och all insikt, eftersom vittnesbördet om Kristus har fått sta-

digt fäste hos er. Därför saknar ni inte någon nådegåva medan ni väntar på att vår Herre Jesus Kristus ska uppenbaras (1 Kor 1:4-7).

Paulus påminner om *den nåd de har fått*, om vilken *rikedom de har i Jesus*, om *vittnesbördet om Kristus* och att det finns *nådegåvor*. Allt detta ... *medan ni väntar på att vår Herre Jesus Kristus ska uppenbaras*.

Budskapet andas: Kom, Herre Jesus, en dimension vi behöver ha i allt vad vi företar oss. I brevet fortsättning tar Paulus upp många svåra saker. Men det finns också något som är större och väger mera. Håll fast vid detta, håll fast vid det som bär dig, det som kan hjälpa dig att se framåt. När jag läser vissa verser så tänker jag: vad är det här för människor som Paulus har att göra med? Men ändå skriver han i inledningen: ”Till Guds församling i Korint, *de kallade och heliga* som helgats i Kristus Jesus.” Där fanns det inget tvivel, det är Guds församling det handlar om, heliga systrar och bröder.

I andra kapitlet återkommer Paulus till tillkommelsen och att älska Jesus framför allt. Han skriver om vishet, kunskap och värtalighet och att inget av det betyder något. Det är inte det viktiga. Paulus själv var svag, orolig, rädd och det är knappast egenskaper som krävs av en ledare. Han betonar att korintiernas tro inte ska bygga på människors visdom utan på Guds kraft. Vi kan sätta upp fina ord och ha en klar och tydlig teologi men det finns något som är

MIDNATTSROPET

ISSN 1653-5871

Tidningen ägs och ges ut av
Maranataförsamlingen
Ansvarig utgivare: Berno Vidén

info@midnattsropet.se
www.midnattsropet.se

MARANATAFÖRSAMLINGEN

info@maranata.se
www.maranata.se

GEMENSAM POSTADRESS
Box 30
162 11 Vällingby
Telefon: 070 201 60 20

Gåvor till Midnattsropet och litteraturmissionen
förmedlas genom Maranataförsamlingen.

Plusgiro: 44 10 05 - 6
Swish: 123 155 15 71

Meddelande om adressändring sker skriftligt till tidningen.
© MIDNATTSROPET
Kontakta tidningen för tillstånd att använda material.

så mycket viktigare – Guds hemliga visdom, Guds kraft – allt annat kommer att blekna.

Ur det andra kapitlet: ”Vi förkunnar Guds hemliga och fördolda vishet som Gud för evighet har bestämt ska bli till härlighet för oss. Den visheten har ingen av den här världens härskare känt. Hade de känt den hade de inte korsfäst härlighetens Herre. Men som skriften säger. Vad ögat inte sett och örat inte hört och människans hjärta inte anat, det har Gud berett åt dem som älskar honom.”

Här talas det om himmelska realiteter, vad Gud har berett. Inte åt den som anser sig vara teologiskt rätt, utan det finns en djupare dimension varpå allting vilar – ”dem som älskar honom”. Vidare i brevet, i kapitlet 12 till 14, ser man vilken omsorg Paulus har om var och en i församlingen. Han skriver om nådegåvorna och uppmantrar syskonen att söka det Gud har att ge. Detta trots att det fanns så mycket svåra saker att lösa i församlingen. Budskapet om den framkomliga vägen riktas till var och en i församlingen. Det är en både inspirerande och uppfordrande läsning.

Jag tänker på alla de här svåra sakerna som handlar om otuktssynder, egoism, jagandet efter rikedom, förtrycket mot de fattiga, olikheterna i församlingen. När man kom till Herrens bord kunde ingen Herrens måltid hållas, för en del hade överflöd och andra led nöd. Det handlar om Guds rättfärdighet. Alla de här tingen var djupa problem i församlingen.

Mitt i en så svår situation, hur ska syskonen klara av att gå vidare, när de mitt i gemenskapen möter alla dessa olika problem. Förtroendet måste ha varit förverkat. Frimodigheten att själv fortsätta framåt. Man ser hur illa en del har handlat och man trycker ner varandra och tyngs av missmod. En tung börda vilar över syskonen, och det finns en som är väldigt glad då allt det här händer – det är själafienden.

När vi en dag står inför Guds tron, vilka ursäkter ställer vi då fram för vårt liv? Det var si och så i församlingen, det var splittring, det var det ena och det var det andra. Vad ska jag göra? Jag kan inte ha frimodighet. Det är väldigt allvarliga frågor för det handlar om ditt liv och om din tjänst för Gud, om ditt ansvar för det uppdrag som Herren Jesus Kristus har gett dig. Han sa: Gå ut i hela världen och gör alla folk till lärjungar. Den befallningen står fast till dess att han kommer.

Om du ser mig som ett hinder, att jag står i vägen för dig att kunna gå vidare och verka för Jesus, gå då förbi mig. Du behöver inte ta hänsyn till mig och min person eller vem det vara må, ty det finns något som är övergripande, en prioritering i det som är så mycket viktigare: försumma inte uppdraget! Det kan vara tungt att bära belastningar och rykten som går och allt det här är djävulen så medveten om och han spår på och ser till att vi verkligen fylls av tvivlets tankar. Men Guds vilja är uppenbar. Det viktiga-

te är att ge näring åt hans väg och den vision som är nedlagd i församlingen och i våra liv: Gå ut! Sprid evangelium! Förkunna Kristus! Vinn människor för Gud!

Är det du har fått värt att sprida vidare? Tacka Jesus för det han har lagt ner i ditt liv, ty det övervinner allt skvaller och allt förtal, allt det tunga som vill fylla dig av bitterhet och hindra dig att komma närmre Jesus. I din omgivning finns människor som på olika sätt lider under synden och dess plågor, som är tyngda av bördor. Börja bedja för dem – bed för din granne, din vän, din kollega. Herren behöver vittnen som frimodigt förkunnar evangelium. Se på Jesus och du ska vara säker på att då du tar de här stegen så börjar kärlekens eld att brinna på nytt och leda dina steg och dina tankar till det som kan bära frukt för evigheten.

I kapitel 12 uppmanar Paulus var och en i församlingen att söka de andliga gåvorna. Sedan följer det mäktiga *Kärlekens lov* i kapitel 13, och kapitel 14 inleds: ”Sträva efter kärleken men var också ivriga att få de andliga gåvorna. Framförallt profetians gåva.” Oavsett vad du får möta: Sträva efter kärleken. Vad är det då för kärlek det talas om? Innan pingstdagen i Jerusalem fick lärjungarna undervisning av Jesus. De hade sina frågor om riket och de levde under förtryck, och bävade nu när Jesus skulle lämna dem. Deras frågor kretsade kring när Jesus skulle komma tillbaka och upprätta riket. Då säger Jesus att det inte är det viktigaste. Då det gäller Jesu tillkommelse finns det så många olika teorier och det är tröttsamt att fastna i den snåriga diskussionsdjungel som ofta följer. Bibeln

är tydlig med budskapet: Lev i tillkommelsen! Låt maranataropet få vara din ledstjärna: Kom, Herre Jesus. Då faller problemen med olika synsätt. Då lever du i tillkommelsen och snart en dag så är du hemma.

Men, sa Jesus: ”När den helige Ande kommer över er.” Det här är förenat med den kärlek vi ta-

lar om. Han lämnar inte de sina övergivna utan ser till att vi blir utrustade, fyllda av den helige Ande. ”När den helige Ande kommer över er ska ni få kraft att bli mina vittnen.” Lämna inte Jerusalem, ge er inte ut på egna försök och egna gärningar. Nej, bli fyllda av helig Ande. Sträva efter kärleken och var ivrig att få de andliga gåvorna. Framförallt profetians gåva. Jesus accentuerade det här med att stanna upp. Tänk vad mycket lärjungarna hade att tala om, vad mycket undervisning de hade fått och vilka mirakel de hade varit med om, men det räcker inte. Guds kraft behöver ta sin boning i oss, Guds eld behöver brinna i våra hjärtan. I Psalm 42 står det:

Som hjorten längtar efter vattenbäckar, så längtar min själ efter dig, o Gud min själ törstar efter Gud, efter den levande Guden. När får jag komma och träda fram inför Guds ansikte?

Då Gud verkar på djupet i ditt hjärta väcks denna längtan: När får jag träda fram inför ditt ansikte? När ska jag få se dig sådan

Om du ser mig som ett hinder, att jag står i vägen för dig att kunna gå vidare och verka för Jesus, gå då förbi mig. Du behöver inte ta hänsyn till mig och min person eller vem det vara må, ty det finns något som är övergripande, en prioritering i det som är så mycket viktigare: försumma inte uppdraget!

som du är? När kommer du Herre? Vi lever med ropet: ”Kom, Herre Jesus”, utan att spekulera i tider och stunder.

Paulus skriver vid ett annat tillfälle till församlingen i Galatien, där han mött ett svårt motstånd framförallt från den judiska församlingen som ville återinföra laggärningar enligt den judiska traditionen. Han inleder brevet med att uttrycka förvåning: ”Jag är förvånad att ni så fort överger honom som har kallat er genom Kristi nåd och vänder er till ett annat evangelium.” I vers 15 skriver han:

Men han som utvalde mig redan i moderlivet och som kallade mig genom sin nåd, beslöt att uppenbara sin son i mig, för att jag skulle förkunna evangeliet om honom bland hedningarna. Då rådfrågade jag inte genast människor av kött och blod. Jag gick inte upp till Jerusalem till dem som var apostlar före mig.

Jag fastnade för den här frasen att Paulus inte frågade någon till råds, ty det var ett uppdrag han hade fått av Gud, någonting som var så självklart och grundläggande att det gav honom frimodighet. Det Gud lagt ner är vårt ansvar att sprida vidare, att vara ett kärll för Herren Jesus Kristus.

Vi återvänder till 1 Korintierbrevet och läser kapitel 15:3: ”Jag förde vidare till er det allra viktigaste, det jag själv har tagit emot ...” Det finns alltså något som är viktigt och så finns det sådant som är det viktigaste, och det får vi inte missa: ”... att Kristus dog för våra synder enligt skrifterna, att han blev begravd, att han uppstod på tredje dagen enligt skrifterna, och att han visade sig för Kefas och sedan för de tolv ...” osv.

Paulus ger en grundläggande undervisning och vidare i kapitlet tar han sedan upp det som har med Jesus och hans uppståndelse att göra.

Det fanns de som menade att uppståndelsen inte var verklig, men om Jesus inte har uppstått från de döda så är vi lögnare och de mest bedrövliga på den här jorden. Vi har då satt vårt hopp till något som inte är sant. Paulus proklamerar dock med övertygelse att Jesus är uppstånden. Det är A och O i förkunnelsen. Vi har en uppstånden Jesus. Och inte bara det. Vi är uppståndna med honom och vi lever inte längre som tidigare utan vi lever ett uppståndelseliv med Kristus. Vi var döda i synden och under den här världens begär, men så fick vi möta Jesus och fick ett nytt liv. Vi fick gå i dopets grav och begrava den gamla människan och så blev vi uppståndna tillsammans med honom. Det är att vara förenad med Jesus i en och samma kropp.

Vi är också syskon, lemmar varandra till tjänst. Inte genom gamla släktband men genom en ny födelse. Det här är oerhört stort. Paulus fortsätter att tala om döden och livet, om uppståndelsekroppen, om det som ska förgås och förmultna, det som har ett slut. Kapitlet avslutas sedan med ett crescendo, ett utrop: ”Se, jag säger er en hemlighet. Vi ska inte alla insomna men vi ska alla förvand-

las.” När? I ett nu. Hur? I ett ögonblick, vid den sista basunens ljud. Basunen ska ljuda och de döda ska uppstå odödliga och vi ska förvandlas.

Sedan går vi mot slutet av boken, där Paulus skriver med egen hand. Han fattar pennan och sätter sitt sigill och sin apostoliska auktoritet över det viktigaste: ”Om någon inte älskar Herren ska han vara under förbannelse. Marana tha. Herren Jesu nåd vare med er. Min kärlek är med er alla i Kristus Jesus.”

Inledningen av brevet och avslutningen, bärs upp av detta maranatarop. Det är en lärdom för oss som kan vara så insnärjda i så mycket här i tiden att vi förlorar blicken för det eviga och visionen för det tillkommande, det Guds Ord lyfter fram som en hemlighet. Det som är hoppet för varje människa på den här jorden.

Vad är det att vara ett maranatavittne? Är du ett maranatavittne? Maranata är förenat med främlingskap här i tiden, att avsäga sig något för evangeliets skull. Det talar om att vi tillhör ett annat rike än den här världen. Vi lever i världen men vi är inte av den här världen. Hur tar det sig uttryck i våra liv? Maranataväckelsens historia i Sverige har under senare tid lyfts fram och det mesta man hör är om väckelsen som drog fram under 60-talet. Den kom väldigt många till hjälp då den drog in över landet och rörde om. Människor fick uppleva befrielse; enkelheten i mötena, lovsången. Det var något som människor uttryckt stor tacksamhet över och det hör vi också idag då man talar om det som hände under

60-talet. Det hade en enorm betydelse för så många människor.

Det är svårt för mig att vittna om den tiden, då jag inte har någon erfarenhet av maranata under 60-talet, annat än att jag som barn minns en del. Däremot kan jag tala om 70-talet då jag själv blev en del av församlingen. Som barn minns jag maranatavittnen som kom och besökte min hembygd. Men då jag

sedan under 70-talet besökte Maranataförsamlingen i Stockholm, undrade jag var dessa vittnen tagit vägen. De var inte längre kvar. Då man frågade efter dem förstod man att de var i verksamhet men maranatanamnet var man noga med att ta bort. Det var som att man skämdes för Maranata och hade tagit avstånd. Något som påverkade och som också har bekräftats under senare tid var budskapet som hade med den dagliga gemenskapen att göra.

Det vi läser om den urkristna församlingen i Apostlagärningarna fick en stor betydelse för Maranataförsamlingen i början av 70-talet. Johannelund, som blev platsen för den första storfamiljen i församlingen, med budskapet om att ha allt gemensamt med gemensam ekonomi i en daglig gemenskap, blev en av orsakerna till att många valde en annan väg.

Det som för andra blev en väg att lämna Maranata var för mig en räddning. Jag kom som ung och fick genast en plats i församlingen och blev välkommen i storfamiljen, vilket blev en oerhörd hjälp för mig och det tackar jag verkligen Gud för. Så fick man sedan se

Det vi läser om den urkristna församlingen i Apostlagärningarna fick en stor betydelse för Maranataförsamlingen i början av 70-talet. Johannelund, som blev platsen för den första storfamiljen i församlingen, med budskapet om att ha allt gemensamt med gemensam ekonomi i en daglig gemenskap, blev en av orsakerna till att många valde en annan väg.

hur församlingen genom storfamiljen hade en bas för evangelisationen, för möten och till och med för försörjningen. Den gemensamma ekonomin möjliggjorde väldigt mycket av det församlingen ville göra och det församlingen var kallad till. Men det kostade på och det har inte varit så enkelt alla gånger.

Jag tänker på tiden på Bällsta. Det är en relativt lång period i församlingens historia. Flera decennier. Platsen byggdes upp med mycken hängivenhet och uppoffringar. Det saknades resurser till de stora projekt som skulle genomföras, ja det fanns inga pengar till det, men det fanns syskon som kom tillsammans och som flyttade in i de gamla slitna skolorna och satade. Och vi ser i backspeglarna hur Bällsta fick bli till stor välsignelse för väldigt många människor.

Jag tänker på alla unga vänner, ja alla syskon som med iver satsat och gett allt både tidigt och sent. In i krävande hotellarbete, ut på evangelisation, aktiva i mötena, iväg på tältmöten etc. Vad skapar en sådan drivkraft? Jo, då har man fått möta Jesus och vill ta sig an uppdraget och vårda gemenskapen; bära upp varandra i den dagliga gemenskapen. Storfamiljen – en plats dit människor kunde komma.

Dessa insatser möjliggjorde tältmöten, konferenser och evangelisation på olika platser. Hur skulle missionen i Dominikanska republiken ha burits utan alla dessa uppoffringar? Jag frågar mig ibland om de som på olika sätt har satsat så oerhört mycket har fått en rätt uppskattning. Men en sak vet jag och det är det viktigaste. Hundra procent är uppskrivet hos Gud. Vad du har gjort för en av dessa mina minsta, är vad det handlar om: en osjälvisk tjänst för Guds rike.

Det finns en Gud som har kallat dig till tjänst. Låt inte elden slockna. Medel som vi har utefter vägen, förutsättningar att arbeta förändras med åren. Det har vi sett. Vi kan inte arbeta idag på det sätt vi gjorde tidigare. Kampen ser olika ut beroende på vilken tid vi lever i. Vad det är som omgärdar oss, hur samhället ser ut, varierar; hur lagar stiftas, ekonomiska förutsättningar osv. Men det finns något som aldrig förändras. Det finns ett mål som är och förblir detsamma; där du ska ha dina ögon, där du ska fästa din blick. Maranata – Herren kommer. Vi har inte här någon varaktig stad. Vi söker den tillkommande.

Det är märkligt att läsa sändebrevet i Uppenbarelseboken. Det första brevet är skrivet till en församling som var ivrigt engagerad i bra saker. De var uthålliga och uthärdade mycket för Jesu namns skull och de hade prövat falska lärare. Efesus var en församling med gärningar, arbete och uthållighet. De kunde inte tåla onda människor, men det finns något viktigare; den första kärleken: Om någon inte har Herren kär så vare han förbannad. Låt aldrig denna kärlek och eld gå förlorad. Är vi på fel väg och håller på att förlora dynamiken och djupet, då beder vi att Herren ruskar om oss. Låt Guds kärlek få vara överflödande, den kärlek som inte söker sitt eget utan människors frälsning.

Det jag skrivit är en bön från djupet: Herre, bevara församlingen i detta maranatarop: Du, vår Herre kom!

Spänt läge i Dominikanska republiken och Haiti

Haiti klassas idag som världens fattigaste land. Flyktingströmmar med haitier på jakt efter en bättre framtid har under det senaste året ökat markant, något som märks vid gränsen mellan Mexiko och USA, där nyligen tusentals haitier mot sin vilja transporterades tillbaka till sitt hemland av amerikanska myndigheter.

Situationen i Haiti är katastrofal. I juli månad mördades landets president, ett mord som ännu inte är uppkälat. Landets premiärminister är en av de som misstänks ligga bakom mordet, vilket utfördes av colombianska legosoldater.

Ett annat stort problem är de ligor som kontrollerar delar av landet och en större del av huvudstaden Port-au-Prince. De sprider skräck bland befolkningen. Kidnappningar av haitier, men framförallt utländska medborgare, är vanligt. Ligorna kontrollerar även transporter av vatten, bensin och andra förnödenheter.

Under oktober månad kidnappades 16 amerikanska och en kanadensisk missionär. Lösensumman som kidnapparna begär är horribel: 17 miljo-

ner USA-dollar, en miljon per missionär.

Ett annat makabert fall är en pastor som mitt under pågående gudstjänst sköts ihjäl och hans hustru kidnappades.

Situationen i Haiti sätter stor press på Dominikanska republiken som har minst en miljon haitier inom sitt territorium. Flera av dem är där utan uppehållstillstånd och riskerar dagligen att hittas av dominikanska migrationsmyndigheter, för vidare transport till gränsen.

Något som väckt stor uppmärksamhet under senare tid är hur migrationsmyndigheten besöker sjukhusen för att hitta haitier. Media har publicerat artiklar om hur gravida kvinnor låses in för att sedan transporteras till haitiska gränsen.

Läget är spänt och det finns dessutom uttalade hot om väpnad konflikt mellan länderna.

Församlingens mission fortsätter att på olika sätt hjälpa de mest behövande. På missionscentret i Batey Palavé finns just nu Zebastian Vidén. Fortsätt att be och offra för missionen.

För gåvor till missionen:

Swish: 123 155 1571 Pg: 44 10 05-6

Utanför lägret

Del 1

I Hebreerbrevets sista kapitel finner vi uttrycket "utanför lägret". Vi läser i kapitel 13:10-13:

Vi hava ett altare, från vilket de som göra tjänst vid tabernaklet icke hava rätt att få något att äta. Det är ju så, att kropparna av de djur, vilkas blod översteprästen bär in i det allraheligaste till försoning för synd, "bränns upp utanför lägret". Därför var det ock utanför stadsporten som Jesus utstod sitt lidande, för att han genom sitt eget blod skulle helga folket. Låtom oss alltså gå ut till honom "utanför lägret" och bära hans smälek.

Bibelstudium av Hans Lindelöw

Här ser vi att kropparna av de djur vilkas blod överstepräster bär in i det allra heligaste bränns upp utanför lägret. Det här liknas vid Jesus. Det finns inga andra offer vilkas blod bärs in i det allra heligaste, förutom offren som hölls samman med det som kallas för den stora försoningsdagen, Yom Kippur. Först då bärs syndofferstjurens blod och syndoffersbockens blod in i det allra heligaste. Gällande alla andra offer kommer blodet aldrig längre än till det heliga.

Av två bockar är det en bock som offras, och vars blod bärs in i det allra heligaste, vilket kan jämföras med Jesus. Men Jesus kallas inte för tjuren, inte heller kallas han bock. Han kallas Lammet.

Uttrycket "utanför lägret" förekommer dock flest gånger i 3 Moseboken, vilket är en oerhörd bok. Den är så speciell. Se på syndofferstjuren till exempel. Hans hud och kött och orenlighet ska ut utanför lägret och brännas upp. Men det handlar också om den spetälske. Den spetälske ska bo utanför lägret, men Jesus kallas inte för den spetälske; däremot botade han den spetälske. Det står också om prästsönerna vars döda kroppar bars ut utanför lägret;

prästsönerna som bar fram främmande eld. Men Jesus kallas inte för prästson, han kallas för Guds Son. Han bar inte fram främmande eld, men ändå så kommer hans döda kropp att hängas där på korset. Uttrycket återkommer vid ännu fler tillfällen i 3 Moseboken, den bok som faktiskt är ägnad åt att på ett alldeles bestämt sätt markera lägret, liksom även 2 Moseboken gör det på sitt sätt.

Det handlar om tabernaklet i öknen, som befinner sig mitt i lägret. Tabernaklet där prästerna gör tjänst. Tabernaklet där det på förgården står ett altare. Om det heliga tabernaklet står det att det hade sin särskilda konstruktion, och det är just det här som Hebreerbrevets författare anknyter till i det brev som är riktat till hebréerna. Det är inte utan vidare som författaren till Hebreerbrevet gör sig denna oerhörda möda att förklara för hebréerna evangelium i jämförelse med det som hävdas djupast från Gamla testamentet, från 3 Moseboken. Och här i Hebreerbrevet 9:1-5 beskriver författaren just detta:

Nu hade visserligen också det förra förbundet sina gudstjänststadgar och sin jordiska helgedom. Ty i tabernak-

let inrättades ett främre rum, vari stodo ljusstaken och bordet med skådebröden; och detta rum kallas "det heliga". Men bakom den andra förlåten var ett annat rum i tabernaklet, ett som kallas "det allraheligaste", med ett gyllene rökelsealtare och förbundets ark, på alla sidor överdragen med guld. I denna förvarades ett gyllene ämbar med mannat, så ock Arons stav, som hade grönskat, och därtill förbundets tavlor. Där ovanpå stodo härlighetskeruber, som överskyggade nådastolen. Men om vart särskilt av dessa föremål är nu icke tillfälle att tala.

När han skrev det här brevet så skrev han att "vart särskilt av dessa föremål är nu inte tillfälle att tala". Det kanske skulle komma ett sådant tillfälle. Det borde det väl göra förr eller senare i den kristna församlingens historia när det här är ett sådant oerhört ämne. Tabernaklet som hade sina bestämda mått och som Mose redan i 2 Moseboken får tydliga instruktioner om. Det står om hur han får särskilt veta vad som stadgats om tabernaklet. Och han får inte bara veta det - han får dessutom i uppdrag

att utse de personer som skulle förfärdiga tabernaklet. Och de skulle inte göra det utan att ha Guds Ande; de som förfärdigade tabernaklet var uppfyllda av ande och vishet. På ett särskilt sätt ser vi tillbaka på Guds handlande, på själva skapelseverket, men det pekar också framåt mot försoningen. Det finns mycket här som är intressant, och som vi uppenbarligen kan lära av.

”Om vart särskilt av dessa föremål är nu icke tillfälle att tala.” Författaren ville få fram undervisningen om Jesus, om hur Jesus Kristus kommer i överensstämmelse med Guds löften, och detta gör honom så stor.

Det finns ju de som förs ut utanför lägret därför att de inte håller måttet enligt lagen. Exempelvis den spetälske. Han ska ut, utanför lägret. Han får inte vara med inne i lägret. Han ska bo utanför. En annan som ska föras ut utanför lägret som också 3 Moseboken talar om är hädaren som hädar.

Jesus Kristus jämförs med syndofferstjuren, men han kallas inte tjur. Han kallas lamm. Jesus Kristus jämförs på sätt och vis med den spetälske, men han var inte spetälsk. Han botade spetälska. Han jämförs på sätt och vis med prästsonerna, men han kallas aldrig prästson, han kallas Guds Son. Han jämförs på sätt och vis med hädaren. Han kallades hädare, men han var ingen hädare. Hädaren skulle föras ut utanför lägret och stenas till döds, liksom sabbatsbrytaren.

Jesus Kristus höll inte måttet enligt lagen. Men inte på det viset som hädaren eller den spetälske inte höll måttet, fastmer, Jesus överträffade lagen. Han överträffade de mått som lagen satte. Det här kommer tydligt och klart fram i exempelvis Bergspredikan och i hela Jesu gärning. Hebreerbrevets författare förklarar utifrån 3 Moseboken, som bestämt stadgar om prästämvet och prästgärningar, att vi ska vara präster av Levi stam som utför gudstjänsten i tabernaklet. Hebreerbrevets författare undervisar också om hur Jesus inte kommer från Levi stam. ”Det är en känd sak.” Vi har det här uttrycket just i Hebreerbrevet 7:11-16.

Vore det nu så, att fullkomning kunde vinnas genom det levitiska prästadömet - och

på detta var ju folkets lagstiftning byggd - varför hade det då behövts att en präst av annat slag, ”efter Melkisedeks sätt”, skulle uppstå, en som icke nämnes ”efter Arons sätt”? (Om prästadömet förändras, måste ju med nödvändighet också lagen förändras.) Den som detta säges om hörde nämligen till en annan stam, en stam från vilken ingen har utgått, som har gjort tjänst vid altaret. Ty det är en känd sak att han som är vår Herre har trätt fram ur Juda stam; och med avseende på den har Moses icke talat något om präster. Och ännu mycket tydligare blir detta, då nu en präst av annat slag uppstår, lik Melkisedek däri, att han har blivit präst icke på grund av en lag som stadgar härstamning efter köttet, utan på grund av en kraft som kommer av oförgångligt liv.

Hur ser den kraft ut som kom av oförgång-

Den spetälske ska bo utanför lägret, men Jesus kallas inte för den spetälske; däremot botade han den spetälske.

ligt liv? Det kan vi lära någonting om genom att studera Jesus, genom att ägna oss åt att söka Gud genom honom. Hur ser den kraft ut som kommer av oförgångligt liv? Den 3 Moseboken arbetar mycket med bilder, och framställer saker och ting med bestämda mått. Det är en byggnad, nej, ett tabernakel som reses med sina bestämda mått där mitt i lägret. Men den verksamhet som utförs där i lägret, framförallt i de första sju kapitlen, handlar om lagar och om offer. I kapitel 4 läser vi om syndoffret, om det skulle vara enskilda syndare eller om hela folket syndade. Det står om en tjur här också, när det handlar om det stora försoningsoffret:

Men tjurens hud och allt hans kött jämte hans huvud och hans fötter hans inälvor och hans orenlighet, kortheligen, allt det övriga av tjuren, skall han föra bort utanför lägret till en ren plats, där man slår ut askan, och bränna upp det på ved i eld; på den plats där man slår ut askan skall det brännas upp (3 Mos 4:11-12).

Den här syndofferstjurens blod förs inte

in i det allra heligaste, utan det bärs in i det som kallas för det heliga.

I 3 Moseboken kapitel 16 står det om syndofferstjuren och två bockar. Den ena bocken ska offras åt Gud, den andra ska släppas fri ut i öknen åt Asasel. Men de offer som då bärs fram, om dem står det på samma sätt som när det gäller kropparna:

Och syndofferstjuren och syndoffersbocken, vilkas blod blev inburet för att bringa försoning i helgedomen, skola föras bort utanför lägret, och man skall bränna upp dem i eld med deras hud och kött och orenlighet (3 Mos 16:27).

Det här jämförs med Jesus när han blir korsfäst. Det står så oerhört i Hebreerbrevet om vad Jesu gärning innebar, vad hans död på korset, hans uppståndelse och härlighet innebar. Men så står det i sista kapitlet:

Låtom oss alltså gå ut till honom ”utanför lägret” och bära hans smälek (Hebr. 13:13).

Förklaringen till detta är alltså att kropparna av de djur vilkas blod översteprästen bär in i det allra heligaste till försoning för synd bränns upp utanför lägret. Därför var det ock utanför stadporten som Jesus utstod sitt lidande, för att han genom sitt eget blod skulle helga folket. Det jämförs alltså här med de kropparna, hud och kött och orenlighet. Tänk vad mycket härligt som sker när Jesus dör, när han uppstår, och det får vi sannerligen inte förlora i sikte. Men här står det att vi ska ut till platsen som jämförs med ’hud och kött och orenlighet’; att finna sin plats vid korset inför den korsfäste. Det hör till för att få hela bilden av honom.

Detta är så fantastiskt stort. Syndofferstjuren. Men han kallas inte tjur. Han kallas lamm.

När Aron hade framburit sitt första offer innebar det en väldig sanktion, och det ville hans söner likasom nappa tag i. Vi kan läsa om Arons första offer:

Och eld gick ut från HERREN och förtärde brännoffret och fettstyckena på altaret. Och allt folket såg detta; då jublade de och föllo ned på sina ansikten (3 Mos 9:24).

Sedan står det:

Men Arons söner Nadab och Abihu togo var sitt fyrfat och lade eld i dem och strödde rökelse därpå och buro fram inför HERRENS ansikte främmande eld, annan eld än den han hade givit dem befallning om. Då gick eld ut från HERREN och förtärde dem, så att de föllo döda ned inför HERRENS ansikte (3 Mos 10:1-2).

Deras döda kroppar måste någon ta sig an:

Och Mose kallade till sig Misael och Elsafan, Arons farbroder Ussiels söner, och sade till dem: "Träden fram och bären edra fränder bort ifrån helgedomen och fören dem utanför lägret." Då trädde de fram och buro bort dem i deras livklädnader, utanför lägret, såsom Mose hade sagt (3 Mos 10:4-5).

Vi kan läsa om den spetälske i 3 Moseboken. Boken handlar också om orena djur, men även om rena för all del. Det handlar om oren flytning. Och allt det här ska prästerna ska stå mitt uppe i. Det här är också ett vittnesbörd om hur syndaren behöver hjälp, behöver räddas, och om hur den rätta prästtjänsten egentligen bör se ut, och om hur den rätta prästen är. Här ser vi i det levitiska prästadömet konturerna av en rätt och värdig prästtjänst, som står mitt i allt det här - ursäktat uttrycket - snusket. Han står där och tjäna troget Gud, liksom Jesus gjorde när han kom. Han kallas inte för spetälsk, men han botade spetälska, och han delade spetälskas öde. Han kallas för hädare men han var verkligen ingen hädare, men liksom hädaren i 3 Moseboken 24 fördes han ut utanför lägret för att stenas till döds. Så fördes Jesus ut utanför lägret för att korsfästas.

"Människosonen har kommit för att uppsöka och frälsa det som var förlorat." Vad lagen verkligen tecknar bilden av är ju den förlorade människan, och den tecknar också på ett väldigt intressant sätt hur Gud, den levande guden, tänker på åtgärder. Men de här åtgärderna kommer inte riktigt att kunna förverkligas förrän hans löften går i fullbordan. Jesus tar de här stegen:

"Därför var det ock utanför stadspor-

ten som Jesus utstod sitt lidande, för att han genom sitt eget blod skulle helga folket. Låtom oss alltså gå ut till honom »utanför lägret» och bära hans smälek. Ty vi hava här ingen varaktig stad, utan söka efter den tillkommande staden. Så låtom oss då genom honom alltid till Gud "frambära ett lo-vets offer", det är "en frukt ifrån läppar" som prisa hans namn (Hebr. 13:12-15).

Det handlar om ett tabernakel som har sina bestämda mått. Gud som har byggt allt har räddat människor genom sina sällsamma instruktioner för byggnationer. Det står om Noas ark och om tiden före floden. Hur beskrivs den tiden?

Men jorden blev alltmer fördärvad för Guds åsyn, och jorden uppfylldes av våld. Och Gud såg att jorden var fördärvad, eftersom allt kött vandrade i fördärv på jorden. Då sade Gud till Noa: "Jag har beslutit att göra ände på allt kött, ty jorden är uppfylld av våld som de öva; se, jag vill fördärva dem tillika med jorden" (1 Mos 6:11-13).

Tidigare står det:

Men när HERREN såg att människornas ondska var stor på jorden, och att deras hjärtans alla uppsåt och tankar beständigt voro allenast onda, då ångrade HERREN att han hade gjort människorna på jorden, och han blev bedrövad i sitt hjärta. Och HERREN sade: "Människorna, som jag skapade, vill jag utplåna från jorden, ja, både människor och fyrfotadjur och kräldjur och himmelens fåglar; ty jag ångrar att jag har gjort dem." Men Noa hade funnit nåd för HERRENS ögon (1 Mos 6:5-8).

Noa fick i uppdrag att bygga en ark. Ett underbart bygge tillsammans med Gud. Sen kom floden och utplånade allt. Vi läser om tiden efter floden och det verkar inte då vara riktigt så illa, och det var inte så mycket våld. Man var då mer konstruktiv och började bygga, står det. Problemet var dock att man byggde utan Gud. Man byggde då en stad och man byggde ett torn, vars spets skulle räcka upp i himlen. Och resonemanget var, "så att vi inte blir kringspidda".

När Noa byggde tillsammans med Gud, när han byggde på Guds befallning, då blev det till räddning. Men när människorna byggde av sig själva, utifrån eget resonemang ... människans tragiska öde. När hon gör ont, då är det väldigt illa, men det är inte säkert att det alltid är så bra att hon gör gott heller. Bygga och att vara konstruktiv är ju gott, men att bygga utan Gud är dödfött. Bygget måste stoppas, och Gud stoppade Babelstornet.

Så kom räddningsaktionen då Gud för en hel nation ut från trälldom, och han ger också här ett uppdrag att bygga, eller att tillverka någonting, att skapa något. De som då byggde tabernaklet skapade tillsammans med Gud. De var uppfyllda av ande och vishet, och de skapade tillsammans med honom.

Att få vara med och gå in i det verk som Gud utför, inrymmer ju hela meningen och betydelsen, i alla fall en stor del av meningen. Denne Jesus som Hebreerbrevet, Nya testamentet, ja hela Bibeln talar om, han säger själv till fariséerna och de skriftlärde: "Ni rannsakar skrifter, därför att ni menar er i dem ha evigt liv." Den uppfatt-

När Noa byggde tillsammans med Gud, när han byggde på Guds befallning, då blev det till räddning. Men när människorna byggde av sig själva, utifrån eget resonemang ... människans tragiska öde.

ningen är värd respekt, men, säger han, det är dessa som vittnar om mig'. Det var där de missade så oerhört. Det var där de riktigt föll igenom.

"Ni rannsakar skrifterna därför att ni menar er i dem ha evigt liv, och det är dessa som vittnar om mig, men ni vill inte komma till mig för att få liv." De menar att jag håller inte måttet. De menar att jag är en hädare. Jag ska föras ut som hädaren förs ut utanför stadspportarna. Utanför lägret, och stenas till döds eller för att korsfästas. Så gjorde de med Jesus vår Frälsare, och vi måste se till att vi inte förlorar Honom ur sikte. Evangelium ska faktiskt predikas

med stöd av profetiska skrifter, enligt aposteln Paulus.

Människorna var mer konstruktiva efter syndafloden, och inte så våldsamma. De byggde, men de byggde utan Gud. Det här är ödesdigert. De behövde se hur de byggde som byggde tillsammans med Gud, hur byggde de? Jo, Gud byggde själv! Gud har byggt allt, står det. Är det inte just Hebreerbrevets besked? Gud har byggt allt! Ska vi vara med och bygga med Gud eller vad ska vi bygga?

Som det var på Noas tid. Människorna planterade och byggde, men de byggde utan Gud. Det gjorde de efter floden också - byggde utan Gud. Men Gud vakade över det hela och grep in. Han steg ner för att se staden och tornet som människobarnen byggde utan honom. Det är det här som är så allvarligt, som också Jesaja får förkunna:

Ve eder, I vanartiga barn, säger HERREN, I som gören upp rådslag som icke komma från mig, och slutet förbund, utan att min Ande är med, så att I därigenom hopen synd på synd (Jes 30:1).

Tack och lov att Gud har gjort upp rådslag, och han har skapat människan till sin avbild med förmågan att själv göra upp rådslag. Men när hon gör upp rådslag utan honom, eller ingår förbund utan att Hans ande är med, liknar det väldigt mycket den tid som är den sista, en tid som denna när så många mänskliga rådslag och

projekt har satts i verket. Att i en tid som denna bygga tillsammans med Gud, det är ett stort böneämne. Inte skynda före, inte heller komma efter. Man kan skynda före Gud, det var nog det de gjorde när de byggde Babels torn. Gud vill bygga något, och han har gjort upp rådslag, och det rådslaget har sina bestämda mått.

Människor har också gjort upp rådslag, och människor ingår förbund – ödesdigert i ändens tid.

Att i en tid som denna bygga tillsammans med Gud, det är ett stort böneämne. Inte skynda före, inte heller komma efter.

Om jag förstår skriften rätt så kommer ett slutgiltigt antikristligt förbund, och det verkar inte så avlägset dit. Det har genom människors rådslag, genom demonernas inblandning, gått in en väldigt olycksdiger fullbordan. Jesus använder uttryck som han hämtar från Daniel, 'förödelsens styggelse'. "Ve eder, I vanartiga barn, säger HERREN, I som gören upp rådslag som icke komma från mig, och slutet förbund, utan att min Ande är med, så att I därigenom hopen synd på synd." Människor kan vara konstruktiva, men att vara konstruktiv utan Gud, det bereder tyvärr för fördärv.

Vi läser till sist Jesaja 31:1:

Ve dem som draga åstad ned till Egypten för att få hjälp, i det de förlita sig på hästar, dem som sätta sin förtrostan på vagnar, därför att där finnas så många, och på ryttare, därför att mängden är så stor, men som ej vända sin blick till Israels Helige och icke fråga efter HERREN!

Innan de byggde Babels torn så hade de inte vänt sin blick någonstans. Jo, det hade de ... de hade i sina föreställningar förväntningar. I sina inbördes samtal hade förväntningar på en stad och ett torn väckts. Man ville se det ta gestalt, och man började bygga. Till slut får man se det framför sina ögon.

Vända sin blick. Här klagar ju den helige Ande. "... men som ej vända sin blick till Israels Helige och icke fråga efter Herren." Det finns alltså ett alternativ här och det är mycket som vill fånga vår uppmärksamhet, mycket som vi redan ser ha tagit gestalt, och vi lockas och dras: det här ska vi titta på. "... men som ej vända sin blick till Israels Helige, och icke fråga efter mig." Det är olyckligt. Det är illa.

Vi ska i nästa del fortsätta att se på Guds byggnadsverk och varför korset är så oerhört konstruktivt. Låt oss gå ut till honom utanför lägret, och icke identifiera oss med härlighet och storhet, prakt och makt i denna värld, men istället med hud och kött och orenlighet där utanför lägret. Då får vi de rätta begreppen om Lammets blod, vad det innebär, och vilken makt som finns i Lammets blod.

Vittnesbörd av Ingegerd Fredriksson

Det finns ett rop inom mig: Jesus, fyll oss med din helige Ande så att vi får nöd för människor. Det är så mörkt i tiden och det finns ingen utväg, men vi har svaret: Jesus Kristus är hoppet för alla människor.

Vi har blivit lite bekväma nu under pandemin och har inte varit ute så mycket och evangeliserat. Men Gud är densamme som fordom och vi får ta nya tag och be att Gud fyller oss med sin Ande så att vi får börja tänka på ett nytt sätt och nå ut med budskapet om

Jesus som är världens enda hopp.

Så älskade Gud världen att han utgav sin enfödde Son, för att var och en som tror på honom inte ska gå förlorad utan ha evigt liv.

Det är den största kärleken som finns över hela jorden och vi får ta del av den. Jag ber till Gud att vi ska bli berörda så att vi får med oss flera till himlen. Målet är att komma ut med evangelium den korta tid som är kvar. Det står så gripande i en sång vi brukar sjunga: "Marantaropet ljuder, till en trasig värld det bjuder. Kom till Jesus, liv han giver, och snart du hemma är."

Vi har inte mycket tid kvar – Jesus kommer!

Appell av Runepär Lind

Vi behöver träda närmare Jesus. Han kommer snart och jag upplever att vi inte har mycket tid kvar.

Det mörknar i världen men det ljusnar på färdan. Ja så står det i en sång, och vi ser idag hur det profetiska ordet i snabbare takt än förut går i fullbordan. Allt eskalerar i naturen, jordbävningar, vulkanutbrott i La Palma, askmolnen gör att flygplatser tvingas stänga ner. Inatt när vi sov var det jordbävning i Pakistan med flera döda och bara för någon timme sedan var det en jordbävning i Tokyo. I Den fysiska världen ser vi hur profetian, det Jesus sagt i sitt eskatologiska tal, går mot sin uppfyllelse.

Vi ser också hur mycket sammanfattas i den religiösa världen. Påven far i ekumenikens namn runt och sträcker ut handen mot islam, mot buddister och hinduer osv. Det är en utveckling som pågått länge. Redan för 20 år sedan kysste förre påven, Johannes Paulus, koranen offentligt i Damaskus för att visa på enhet och hur vi ska komma tillsammans. Även i Sverige ser vi hur samfundens strävan efter enhet ökar.

Man har börjat tala om receptiv ekumenik, vilket innebär att man ska enas och förenas och det måste inte vara kristna utan det går bra med andra religioner också. Det spelar inte så stor roll vad vi tror på utan det viktiga är att vi tror på något.

Teologin i Sverige blir mer och mer liberal. I Örebro där jag kommer ifrån har vi en teologisk högskola som ägnar sig åt att bortförklara bibeln, i en tid då bibeln verkligen behöver förklaras. Allt det här är tidstecken. Vi har hört om att stå och gå utanför lägret. Det är viktigt att vi för fram det här att få stå utanför. Jag vet att Arne Imsen på sin tid skrev en artikel om rätten att få stå utanför, att inte dras med i den här strömmen. Det är inte en ström som leder till Gud. Nej, det är en ström som leder till att böja knä för antikrist.

Man talar om ekumenik, den bebodda världen. Då Jesus talar om ekumenik använder han ordet ekklesia som betyder *de som har tagits ut ur världen*. Jesus kallar oss ut att bära hans smälek, att vara en stad på berget, att vara ljus och salt. Men om saltet mister sin sälta, varmed skall man då sälta det igen.

Vi behöver träda närmare Jesus. Han kommer snart och jag upplever att vi inte har mycket tid kvar. Lägg bort allt som är till hinder. Vi har inte tid. Vi behöver enhet och förlåtelse som för oss till Jesus, inte en organisatorisk enhet.

I Romarbrevet 6 står det:

Men Gud vare tack för att den tid är förbi, då I voren syndens tjänare, och för att I haven blivit av hjärtat lydiga, så att I följden den lära som har givits eder till mönsterbild.

Vi har fått en mönsterbild och det är att vi av hjärtat har blivit lydiga. Vi tjänar inte Jesus för att vi måste på grund av en pålaga som säger att vi måste göra det och det, utan för att vi vill och för att vi älskar Jesus. Snart ljuder ett anskri: Se, brudgummen kommer. Gå ut och möt honom. Tänk att få möta Jesus med brinnande hjärtan och säga: Tack Jesus.

Fokusera på uppdraget. Vi kanske har några år kvar och vi har inte tid att ägna oss åt något annat än att fullfölja uppdraget, för Jesus kommer.

Med Jesus i vardagen

Vittnesbörd av Gertrud Karlsson

Det bästa som finns är att gå med Jesus i vardagen. Jag bor i Stockholm och då vi där går med Jesus behöver vi inte vara sysslolösa. Det finns arbete för oss alla. Du som tänker att du kanske inte kan göra något för Jesus, att du är för ung eller för gammal; Jesus behöver dig där du går fram i vardagen.

Jag har till exempel fått traktater av en broder som jag gärna sprider, och det

hoppas jag att jag ska få fortsätta med länge till.

För en tid sedan därhemma i min vardag fick jag se en polisbil ute på gatan. Utan att reflektera och tänka efter gick jag dit och fram till dem, och så kom tanken: Vad har jag nu gjort?! Men polismannen vevade ner bilrutan och frågade: "Vad kan vi hjälpa dig med."

"Ni behöver inte hjälpa mig", svarade jag. "Jag vill bara berätta för er att jag ber

till Gud för er. Ni har så mycket att göra här i Stockholm."

"Vad bra! Fortsätt med det", svarade de båda poliserna.

Hjälp oss Jesus att fortsätta tala med människorna om dig. Gör oss mer frimodiga och led oss där vi går fram i vår vardag. Amen.

"Må edert ljus lysa inför människorna"

Appell av Roger Lindroos

Det är underbart att få träffas och stärka varandra i tron. Vi tyngs ner av den gamle Adam och av allt möjligt som omger oss, men då kom det här ordet till mig i 2 Korintierbrevet 5:17:

Om någon är i Kristus så är han en ny skapelse. Det gamla är förgånget, se något nytt har kommit.

Häromdagen läste jag om kyrkorna då det gäller klimatet. Klimatfrågan har visat sig vara ett slags lösenord i dagens samhälle. Artikeln beskrev hur kyrkorna alla drar sitt strå till stacken. Det är som att man tävlar om att få vara den som är duktigast på att rädda klimatet. Men även här gäller: det gamla är förgånget. Om någon är i Kristus så är han en ny skapelse. Varför en ny skapelse? Därför att det gick inte att putsa på det gamla. Ända från syndafallet står det klart att det inte går att göra om den gamle Adam för att på det sättet komma tillrätta med allt.

Jesus steg ned för att upprätta. Vi kan inte använda det gamla. Vi är nya skapelser. Det här är viktigt för oss då vi kämpar i vardagen. Vi behöver inte kämpa med den gamle Adam, för Gud vill göra något nytt. Se något nytt har kommit!

Men alltsammans kommer från Gud, som har försonat oss med sig själv genom Kristus och givit åt oss försoningens ämbete. Ty det var Gud som i Kristus försonade världen med sig själv; han tillräknar icke människorna deras synder, och han har betrott oss med försoningens ord. Å Kristi vägnar äro vi alltså sändebud;

det är Gud som förmanar genom oss. Vi bedja å Kristi vägnar: Låten försona eder med Gud. Den som icke visste av någon synd, honom har han för oss gjort till synd, på det att vi i honom må bli rättfärdighet från Gud (2 Kor 5:18-21).

Låt oss inte löpa med i att försöka rädda världen på ett annat sätt. Din och min uppgift talar Jesus om i Johannes 8:12:

Åter talade Jesus till dem och sade: "Jag är världens ljus; den som följer mig, han skall förvisso icke vandra i mörkret, utan skall hava livets ljus."

Jesus säger också i Matteus 5:14: Ni är världens ljus icke kan en stad döljas som ligger uppe på ett berg. Vad är församlingens uppgift? Är det att rädda jorden från den globala uppvärmningen? Att göra alla människor snällare så att vi har en ljus framtid på det sättet? Nej, Jesus sa att vi är världens ljus. Jesus är världens ljus och tar itu med våra problem. Han är lösningen på världens problem och han vill att vi ska vara det också. Man sätter inte ljuset under skäppan utan man sätter det på ljusstaken så att det lyser för alla som är i huset. "På samma sätt må edert ljus lysa inför människorna, så att de se edra goda gärningar och prisar eder Fader, som är i himmelen." Han är världens ljus och vi är världens ljus för vi har mött Jesus.

Det 2 Korintierbrevet, kapitel 5 inleds med: "om vår kroppshydda, vår jordiska boning, nedbrytes, så hava vi en byggnad som kommer från Gud, en boning som

icke är gjord med händer, en evig boning i himmelen." Det pekar framåt. Må det få vara en uppmuntran för oss. Du behöver inte tyngas ner. Låt oss nära den nya skapelsen och ge den tillfälle att växa till. Låt oss vara världens ljus och visa på den enda framkomliga vägen för människan.

Bibeln säger att världen ska förgås. Vi hör om den ångest som fyller människor och om ungdomar som i desperation ska svälta sig till döds för klimatet. Många ser ingen framtid, men vi får komma med svaret. I Uppenbarelseboken 21 står det:

Och jag såg en ny himmel och en ny jord; ty den förra himmelen och den förra jorden voro förgångna, och havet fanns icke mer. Och jag såg den heliga staden, ett nytt Jerusalem, komma ned från himmelen, från Gud, färdigsmickad såsom en brud som är prydd för sin brudgum. Och jag hörde en stark röst från tronen säga: "Se, nu står Guds tabernakel bland människorna, och han skall bo ibland dem, och de skola vara hans folk; ja, Gud själv skall vara hos dem och skall avtorka alla tårar från deras ögon. Och döden skall icke mer vara till, och ingen sorg eller klagan eller plåga skall vara mer; ty det som förr var är nu förgånget." Och han som satt på tronen sade: "Se, jag gör allting nytt."

Det här får vi hålla oss till, det är vår framtid och vårt hopp. Se på Jesus så att vi kan vara världens ljus för människor. Ge inte upp. Vi har oerhörda möjligheter att få vandra med Jesus och vara i Kristus.

Guds härlighet i Kristi ansikte

Del 1

Det finns de som flyr bort från hans ansikte, men så finns det de som flyr *till* hans ansikte. Det är så stort och fantastiskt med den här linjen som går genom hela Skriften. Sök mitt ansikte säger Herren, och när vi söker hans ansikte, vem är det vi ser? Vi ser den korsfäste. Vi ser honom som led och dog för oss.

Bibelstudium av Paulus Eliasson

Vi ska komma fram till en text i 2 Korintierbrevet, men för att nå fram dit ska vi ta en liten resa genom Skriften, och vi ska inleda med att läsa i 2 Mosebokens kapitel 33. Situationen i det här kapitlet är att Israels folk just har tågat ut ur Egypten, och nått fram till berget Sinai. Där talade Gud till dem och de ingick ett förbund med honom. De fick höra Guds budord, och de fick frågan; nästan som vid en vigselförrettning: Vill ni följa det här? Hela folket svarade: Ja, vi vill göra allt som Herren har sagt. Det var deras intention, och den var god. Men det som sedan hände var att när Mose gick upp på berget för att ta emot instruktioner om hur man skulle bygga tabernaklet, platsen där Gud skulle möta dem, så föll folket under de 40 dagarna, som är en vanlig provoperiod i bibeln, in i avgudadyrkan. De byggde en guldkalv så som man tänkte att Gud såg ut, och tillbad den. Om man ska fortsätta använda äktenskapsbilden, att folket och Gud ingick ett äktenskap, så är det som att det under bröllopsnatten sker ett äktenskapsbrott. Man tillber en gud efter sin egen bild, och inte så som Gud hade tänkt. Alla

människor som har varit med om något liknande i sitt äktenskap, vet att äktenskapsbrott är en fruktansvärd katastrof. Mose hade under kamp och strid, och under flera år, kämpat för att folket skulle befrias ur Egypten. Då Guds eget folk befriades, gick de igenom Röda havet, de prisade Gud på andra sidan havet, och vid Sinai hade de sagt att "allt vad Herren sagt vill vi göra", men så kommer den här situationen; och Mose vänder sig till Gud för att allt känns så hopplöst.

Mose sade till Herren: "Se, du säger till mig: Led detta folk dit upp! Men du har inte låtit mig veta vem du vill sända med mig, fastän du har sagt: Jag känner dig vid namn och du har funnit nåd för mina ögon. Om jag nu har funnit nåd för dina ögon, så låt mig förstå dina vägar och lära känna dig, så att jag finner nåd för dina ögon. Och tänk på att detta folk är ditt folk" (2 Mos 33:12-13).

Mose upplevde ett behov av att förstå Herrens vägar och lära känna honom i den krissituation och katastrof som gick över

hans och hela folkets liv, och deras relation med Gud. Mose sa inte först och främst: "Lös det här, Gud", eller "Hjälp mig så att jag kan lösa det här", utan han säger: "Jag vill veta mer om vem du är och hur du tänker." Det var Moses reaktion, och jag skulle önska att det var min egen reaktion i mötet med kriser; att jag kunde säga: "Gud, jag vill känna dina vägar och jag vill känna dig. Så får det vara som det är med de andra sakerna, de ligger i dina händer."

Det här är Guds önskan. Han kunde ha skapat världen, och om han sedan hade velat, dra sig tillbaka när Adam och Eva föll och sagt att människorna fick klara sig själva. Eller när Abraham föll, eller när Mose föll, eller när Israels folk föll, eller när du och jag faller. Gud hade kunnat säga att vi hade vår chans, vi gjorde inte vad vi borde ha gjort, och nu får vi klara oss själva. Men Gud önskar att uppenbara sig själv, särskilt när vi felar. Det ser vi gång på gång i Skriften, bland annat i denna text:

Mose sade: "Låt mig få se din härlighet." Han svarade: "Jag ska låta all

min godhet gå förbi framför dig och jag ska ropa ut namnet 'Herren' inför dig. Jag ska vara nådig mot den jag vill vara nådig mot och förbarma mig över den jag vill förbarma mig över. Men mitt ansikte kan du inte få se, för ingen människa kan se mig och leva" (v 18-19).

Guds svar till Mose är att han ska få se Guds godhet och höra hans namn. Men så säger han: mitt ansikte, det kan du inte se. Det är ett tema som kommer tillbaka många gånger i Bibeln; det är någonting med Guds ansikte som antingen är farligt eller fördolt för människan. Det är en hemlighet som kanske ska uppenbaras och som det finns en längtan efter hos den som verkligen är berörd av Gud; en längtan efter Guds ansikte.

Sedan står följande: "Då steg Herren ner i molnsken och ställde sig där nära intill honom och ropade ut Herrens namn" (2 Mos 34:5). Detta var Guds önskan. Det var inte Mose som sa "Jag vill komma nära dig", men Gud sa "Kom hit, nära mig. Ställ dig här i klyftan, där finns en beskyddad plats där du kan stå och så ska jag komma nära dig". Tänk så fantastiskt. Gud sa; jag vill komma nära intill dig. Och så kommer en av Bibelns absolut viktigaste texter. Lyssna noga här:

Och Herren gick förbi honom där han stod och ropade: "Herren! Herren! – en barmhärtig och nådig Gud, sen till vrede och stor i nåd och sanning. Han bevarar nåd mot tusenden och förlåter brott, synd och skuld, men låter ingen bli ostraffad utan låter straffet för fädernas missgärning drabba barn och barnbarn till tredje och fjärde led." Då böjde sig Mose hastigt ner mot jorden och tillbad (v 6-8).

Tillbedjan är en reaktion på Guds uppenbarelse. När Gud visar vem han är, vi får se något nytt om Gud, eller när vi erfår en förnyad uppenbarelse i vårt liv av Guds kärlek, nåd, rättfärdighet, eller vad det än handlar om, så är den rätta reaktionen tillbedjan. I alla situationer. Uppenbarelsen om Gud som vi läser här, är så viktig att dessa orden kommer tillbaka många gånger i skriften. Där Gamla testamentet säger något om Gud, går det nästan alltid tillba-

ka till det här som Gud uppenbarade om sig själv för Mose. Vi kunde ha gått in i texten, men vi ska bara konstatera att Gud önskar att visa någonting av sig själv. Samtidigt fanns det en förväntan om något mer, för han sa att "mitt ansikte kan du inte se".

Det är intressant att se att när Mose faller ner mot jorden och tillber, så säger han: "Herre, om jag funnit nåd för dina ögon ...". Detta kommer tillbaka igen och igen: "om jag funnit nåd för dina ögon". Fråga dig själv detta: har du funnit nåd för Herrens ögon? Har du fått uppleva nåd av Herren? Då finns denna längtan nedlagd i dig om att få möta honom, komma nära honom, och se honom som han är.

**I mötet med Guds
härlighet, hans väsen,
det han själv är – i
mötet med själva Solen
hade Mose själv börjat
lysa. Han hade börjat
reflektera den härlighet
som Gud hade.**

Han sade: "Herre, om jag har funnit nåd för dina ögon, så må Herren gå mitt ibland oss, fastän det är ett hårdnackat folk. Och förlåt oss vår synd och skuld och gör oss till din arvedel" (v 9).

Detta är en sådan fantastisk parallell till den bön som Jesus lärde sina lärjungar att be. "Fader vår som är i himmelen. Helgat varde ditt namn. Tillkomme ditt rike. Ske din vilja på jorden som i himlen." Det är precis det samma som Mose ber om här. Jesus lärde lärjungarna att be "Förlåt oss våra skulder, såsom ock vi förlåta dem oss skyldiga äro." Moses sa: "Förlåt oss vår synd och skuld och gör oss till din arvedel." Det är den här längtan som fanns hos Mose, en längtan född av Gud själv, för det var Guds vilja att det skulle ske, att han skulle vandra tillsammans med sitt folk och förlåta deras skulder. Vi läser vidare lite senare i texten:

När Mose sedan kom ner från Sinai berg och hade med sig vittnesbördets båda tavlor på vägen ner, visste han inte att hans ansiktes hy strålade efter

att han hade talat med Herren (v 29).

I mötet med Guds härlighet (som också kan översättas med "strålgans" – alltså det som strålar ut ifrån Gud), hans väsen, det han själv är – i mötet med själva Solen hade Mose själv börjat lysa. Han hade börjat reflektera den härlighet som Gud hade. Det här gjorde att människor blev rädda för Mose, för de såg en människa som var förvandlad av mötet med Gud och som strålade, bokstavligen. Mose var tvungen att hänga en slöja över sitt ansikte för att de skulle våga komma nära honom.

När Mose hade talat färdigt till dem hängde han en slöja för ansiktet. Varje gång som Mose trädde fram inför Herrens ansikte för att tala med honom tog han av sig slöjan tills han gick ut igen. När han kom ut, talade han till Israels barn det som han fått befallning om. Och Israels barn såg att Moses ansikte strålade, och Mose hängde slöjan över ansiktet igen tills han gick in för att tala med Herren (v 33-35).

Mose var alltså fysiskt påverkad av det här mötet och han hämtade kraft och visdom och kunskap från mötet med Gud. Sedan gick han ut för att möta folket, och det här är någonting som återkommer många gånger i Skriften och som vi framför allt kommer att se till slut när vi kommer in i 2 Korintierbrevet, för det verkar som att aposteln Paulus har läst den här texten, tänkt över den, gjort som psalmisten säger, och tänkt på Herrens lag både dag och natt, och sedan applicerat orden på sitt eget liv och hur Herrens härlighet hade uppenbarats för honom.

Vi kan gå till 4 Moseboken kapitel 6 och läsa det som kallas för den prästerliga välsignelsen. Det är en välsignelse som Aron och hans söner, alltså de som hade prästtjänsten i tabernaklet och senare i templet, skulle välsigna folket med. Prästen hade tjänsten att bära fram folkets offer och lovsång till Gud, de bar fram skapelsens lov till Herren. Men sedan bar de också med sig Herrens välsignelse ut till folket. Det är det som är prästtjänst, att stå mellan folket och Gud, att bära folket till Gud och Gud till folket.

Herren talade till Mose. Han sade:

”Säg till Aron och hans söner: När ni välsignar Israels barn ska ni säga till dem: Herren välsigne dig och bevara dig. Herren låte sitt ansikte lysa över dig och vare dig nådig. Herren vände sitt ansikte till dig och ge dig frid. Så ska de lägga mitt namn på Israels barn, och jag ska då välsigna dem” (4 Mos 6:22-27).

Som en parentes kan nämnas att väldigt ofta då det talas om Guds ansikte i Skriften, så står det också om Herrens namn. Det är två saker kopplade till varandra. Det såg vi i 2 Moseboken där det stod: ”Jag ska ropa ut mitt namn, Herren Herren. Men mitt ansikte kan du inte se.” Men här talas det om att Herren ska låta sitt ansikte lysa över dig, och han ska vara dig nådig; och att Herren ska vända sitt ansikte till dig och ge dig frid. Så nåden och friden strålar ut från Guds eget ansikte, det ansikte som ingen fick se. Det är en paradox, en märklig paradox som är värd att begrunda och tänka över.

Prästen gav alltså denna välsignelse som talade om Herrens ansikte, och den skulle i sin tur väcka en längtan i åhörarna efter Guds närhet, som också Gud längtar efter. Men det visar sig då att vi behöver någonting som vi inte är värdiga till. ”Ingen kan se mitt ansikte och leva.” Vi behöver Guds ansikte, men vi kan inte se det och leva. Vi behöver någonting som vi inte besitter kapaciteten att göra. Vi behöver Gud, men kommer vi för nära, så går vi under. Det är som solen: vi behöver dess ljus, men kommer vi för nära blir vi uppträddade. Gud är helig och ingenting orent kan finnas hos honom.

Jag hoppas att den krisen kan gå över våra liv, krisen som uppenbarar behovet av att möta Gud och faktiskt få komma närmare och närmare, så nära att vi får se hans ansikte.

I Psalm 27 skriver David:

Vem skulle jag frukta? Herren försvärar mitt liv. Vem skulle jag vara rädd för? När de onda kommer emot mig för att sluka mig (v 1-2).

Här möter vi nöden hos David. När han skriver om ”onda som kommer emot mig för att sluka mig”, så är han uppenbart i en krissituation och en katastrof med on-

da makter som sluter sig omkring honom. I den situationen säger han: ”Ett har jag begärt av Herren, detta söker jag: att få bo i Herrens hus i alla mina livsdagar” (v 4). Och vidare:

Herre, hör min röst när jag ropar, förbarmadig över mig och svara mig! Mitt hjärta tänker på ditt ord: ”Sök mitt ansikte!” Ditt ansikte, Herre, söker jag. Dölj inte ditt ansikte för mig, avvisa inte din tjänare i vrede, du som har varit min hjälp. Släpp mig inte, överge mig inte, du min frälsnings Gud. Om min far och min mor överger mig, tar Herren emot mig (v 7-10).

Hör du desperationen? Det finns ingen annan lösning för mitt liv, för jag har sett så mycket falskhet, ondska, motstånd. Det finns ingen annan lösning för mig än att söka Herrens ansikte. Så har jag hört rösten ifrån Herren som sa: ”Sök mitt ansikte. Sök min närvaro”. Då säger David: ”ett har jag begärt av Herren”. Det finns en längtan i Davids själ, och det är en själ som är renad från alla falska motiv. Han söker, så att säga, det omöjliga. Du kan se hur David faller, och det gör att han söker Herrens ansikte. Du kan se hur Israel som nation i Gamla testamentet också faller och söker Herrens ansikte. Låt oss se på

**Hör du desperationen?
Det finns ingen annan
lösning för mitt liv, för
jag har sett så mycket
falskhet, ondska,
motstånd. Det finns
ingen annan lösning för
mig än att söka Herrens
ansikte.**

något som Gud sa till kung Salomo:

Och Herren uppenbarade sig för Salomo om natten och sade till honom: ”Jag har hört din bön och utvalt denna plats åt mig till offerplats. Om jag tillsluter himlen så att regn inte faller, om jag bjuder gräshoppor att fördärva landet eller om jag sänder pest bland mitt folk, men mitt folk, som är uppkallat efter mitt namn, ödmjucar sig och ber och söker mitt ansikte och omvänder sig från sina onda vägar, då vill jag höra det från himlen och förlå-

ta deras synd och skaffa läkedom åt deras land (2 Krön 7:12-14).

Om vi ser på Israel så upplever de verkligen det mest katastrofala och omvälvande i sin historia i och med fångenskapen i Babylon. Man hade sitt tempel i Jerusalem, och man sa ”Här är Herrens tempel, Herrens tempel, Herrens tempel!” (Jeremia 7:4). Man hade sin trygghet där, för man menade att här kommer aldrig något att hända, vi har ju Herrens tempel. Vi har alla offertjänsterna, prästerna, ja allt är i sin ordning, det finns inga problem. Men problemet var att utanför templet stod andra gudar som man också tillbad. Det kan inte vara så illa, tänkte man, det är bara bra om vi får tillbe fler gudar, så har vi ännu mer trygghet och säkerhet. Men det man inte förstod var att Herrens åsyn vändes bort från folket och folket blev fört bort i fångenskap i Babylon, och Gud tillslöt himmelen.

Löftet från Gud lät: ”Men om mitt folk som är uppkallat efter mitt namn, ödmjucar sig och ber och söker mitt ansikte”, och det var några som gjorde det, och som fick komma tillbaka till landet; de vilkas hjärtan Herren hade rört vid. De byggde upp templet igen, men det var ändå så att Guds närvaro och Guds härlighet saknades. Man längtade efter Guds härlighet och Gud gav ett löfte om en kommande härlighet. Från den här krisperioden kan vi läsa en fantastisk beskrivning av folket i Klagovisorna, en gripande berättelse om folkets sorg när Jerusalem hade fallit. När allting låg i ruiner, när allting var hopplöst och förstört:

Mina ögon förtärs av gråt, det jäser i mitt inre, min lever rinner ut på jorden, för dottern mitt folk går under, barn och spädbarn förgås på stadens gator (Klag 2:11).

En nöd som är svår att föreställa sig. Men så står det vidare:

Stig upp, ropa högt i natten när nattväkterna börjar. Utgjut ditt hjärta som vatten inför Herrens ansikte, lyft dina händer till honom för dina barns liv som tynar bort av hunger i alla gat hörn (v 19).

Stå upp i natten, och ropa till Herren. Träd fram inför hans ansikte, för dina

barns liv! Vilken bön i nödens tid!

Låt mig nu fråga: Om vi hade fått syn på Guds ansikte, hur hade det ansiktet sett ut? Det finns ju ett löfte och en välsignelse: "Herren välsigne och bevar dig. Herren vände sitt ansikte till dig. Herren låte sitt ansikte lysa över dig." Det finns ett löfte, men Gud tänker inte som vi människor, och han ser antagligen inte ut som vi tänker oss att han ska se ut. Vi ska gå till en välkänd text i Jesaja, kapitel 52. Texten handlar om Herrens lidande tjänare, och från kapitel 40 introduceras den här lidande tjänaren som Herren ska sända. Det är något som är okänt med denna tjänare; han är så kontraintuitiv, så annorlunda och speciell. Vad är det här för en karaktär? Är det en kung? Är det Israel? Är det folket? Är det Jesaja? Jesaja 52-53 är kapitlet där vi når crescendo i berättelsen om Herrens lidande tjänare.

Se, min tjänare ska handla vist. Han ska bli hög och upphöjd, mycket hög (Jes 52:13).

Så långt tror jag att vi följer med i vår egen förståelse av vad Gud borde göra med sin tjänare. Om Gud har en tjänare som han vill uppenbara något av sig själv igenom, så upphöjer han naturligtvis honom. Han ska bli hög, han ska bli upphöjd.

Liksom många häpnade över dig, så ska hans utseende fördäras mer än människors och hans gestalt mer än Adams barn (v 14).

Jag tycker om den här översättningen, för det är precis det här han säger; Adams barn. Adam var skapad till Guds avbild, men fördärvades på grund av synden, och hans barn är bärare av samma synd. Men här står det om en som ska fördäras mer än Adams barn.

Så ska han bestänka många folk. Inför honom ska kungar förstummas, för de får se något som aldrig berättats för dem och förstå något de aldrig har hört (v 15).

Gud har en unik historia att berätta, och den handlar om hans tjänare. Och vem är denna tjänare? Vad är hans ansikte för någonting?

Vem trodde vår predikan? För vem

blev Herrens arm uppenbarad? Som en späd planta sköt han upp inför honom, som ett rotskott ur torr jord. (Jes 53:1).

Är det han som ska bli hög och upphöjd? Den späda plantan?

Han hade varken skönhet eller majestät när vi såg honom, inget utseende som vi drogs till (v 2).

Herrens tjänares ansikte har inget utseende som vi dras till? Så märkligt. Jag tänker att om Herren hade kommit så hade det väl varit det mest fantastiska, det mest symmetriska strålande ansiktet så man verkligen fångas av det. Men nej, Gud berättar någonting som kungar förundras över, de mest visa på jorden förstår det inte. Han

**Hans ansiktes härlighet
uppenbarades när
några av lärjungarna
var med honom på
förklaringsberget.
Slöjan drogs åt sidan för
den härlighet som han
var bärare av.**

var som en man som vi skyler ansiktet för. Så fel känns det för vår syndiga natur att se Guds tjänares ansikte, att vi döljer vårt ansikte för honom. Inte av fruktan som Mose som föll ner på sitt ansikte och tillbad, utan för att det känns så motbjudande. Det känns så svagt. Det är en man som är plågad av Gud, en man som jag absolut inte ska ha något att göra med för han lider nederlag. Han förlorar.

Denna "Herrens tjänare" är mer än Mose. Mose förde Israels folk ut ur Egypten och förlossade Guds folk, men om denne Guds tjänare står det: "han ska få de många till arvedel". Jordens ändar ska han förlossa. Han ska förlösa människor från alla slakten. Det gör Gud, inte genom Mose som hade den här härligheten som han fick i mötet med Gud, men det gör han genom en för vilken människor skyler sitt ansikte.

Men det var våra sjukdomar han bar, våra smärtor tog han på sig, medan vi såg honom som hemsökt, slagen av Gud och pinad. Han blev genombordad för våra brott, slagen för våra synder. Straffet blev lagt på honom för

att vi skulle få frid, och genom hans sår är vi helade. Vi gick alla vilse som får, var och en gick sin egen väg. Men all vår skuld lade Herren på honom (Jes 53:4-6).

Det är den här tjänarens ansikte som Gud kallar oss att söka. Det är hans ansikte som Gud vill att vi ska få syn på. Det ansiktet som är så annorlunda, som får kungar att häpna. Det ansiktet vill han att vi ska söka. Och den oansenliga, till synes obetydliga mannen föddes in i en fattig familj, från en obetydlig by, i ett obetydligt litet område i Israel som var ett obetydligt land i utkanten av Romarriket. Folk för igenom där, och babylonierna hade skövlat där. Assyrierna, perserna, grekerna, och under Jesu tid skövlade romarna där. Det var hela jordens avstjälningsplats. Där hämtade folken ut vad de ville ha och lät människor vara lidande. Där. Kungar ska häpna över detta, och dit sände Gud sin tjänare.

Det som är så häpnadsväckande är att det är Gud själv som stiger ner. Förbundets ängel ska hastigt komma till sitt tempel, så profeten, den Gud som ni väntar på. Men den Herre som ni väntar på, ska inte komma på ett förväntat sätt. I Jesus från Nasaret kom Gud till sitt tempel. Vi vet inte hur Jesus såg ut, men vi vet att med allra största sannolikhet så var han inte lång, vit och hade mittben. Så pass kan vi nog sluta oss till av historien, men vi vet inte hur Jesus såg ut. Men vi kan läsa om Jesu ansikte. Hans ansiktes härlighet uppenbarades när några av lärjungarna var med honom på förklaringsberget. Slöjan drogs åt sidan för den härlighet som han var bärare av. Filippibrevet 2 säger att han avklädde sig all sin makt och sin ära; allt för att frälsa. Det står mer om Jesu ansikte om vi går till Johannes evangelium:

Det sanna ljuset, som ger ljus åt alla människor, skulle nu komma in i världen. Han var i världen och världen hade blivit till genom honom, men världen kände honom inte. Han kom till det som var hans eget, och hans egna tog inte emot honom. Men åt alla som tog emot honom gav han rätten att bli Guds barn, åt dem som tror på hans namn (Joh 1:9-12).

Jesus, det sanna ljuset, kom in i världen.

Det här är uppfyllandet av välsignelsen: "Herren vände sitt ansikte till dig och giv dig frid. Herren låte sitt ansikte lysa över dig ..." Det är Herrens ansiktets strålgång, Jesus Kristus. Han kom till det som var hans eget, men hans egna tog inte emot honom. Det är så oväntat för vår natur att Gud, det sanna ljuset, skulle handla på det här sättet.

Och Ordet blev kött och bodde bland oss, och vi såg hans härlighet, den härlighet som den Enfödde har från Fadern. Och han var full av nåd och sanning (v 14).

Jämför detta bibelord med välsignelsen: "Herren vände sitt ansikte till dig och vare dig nådig." Det handlar om Jesus, han som var från begynnelsen. Vi såg hans härlighet ... men vad är det vi ser för någonting?

Matteus beskriver hur Jesus fängslas i Getsemane där han har gråtit blod, där han har bett Fadern att om det är möjligt låta denna kalk gå förbi honom. Han dras inför det stora rådet, och vi vet att Jesus blir kastad mellan stora rådet, Pilatus, Herodes, fram och tillbaka i olika händelser under den här natten och tidiga morgonen. Jesus var tyst under allt detta, men så står det om översteprästen som säger till honom:

"Jag besvär dig vid den levande Guden: Säg oss om du är Messias, Guds Son." Jesus sade till honom: "Du själv har sagt det. Men jag säger er: Härefter ska ni se Människosonen sitta på Maktens högra sida och komma på himlens moln" (Matt 26:63-64).

Jesus säger att han är Människosonen som av Gud själv ska få ära och makt, den som ska komma med skyarna inför Fadern, inför Den gamle av dagar (se Daniels vision). Vilket fantastiskt påstående.

Då rev översteprästen sönder sina kläder och sade: "Han har hädat! Behöver vi några fler vittnen?" (v 65)

Översteprästen var den som skulle gå ut med välsignelsen till folket och tala till dem om Herrens ansikte. Det var prästens uppgift. Nu står han, bokstavligen talat, inför Herrens ansikte, och vad säger texten?

"Vad anser ni?" De svarade: "Han för-

tjänar döden!" Och de spottade honom i ansiktet och slog honom med knytnävarna. Andra slog honom i ansiktet och sade: "Profetera för oss, Messias! Vem var det som slog dig?" (v 66-69)

Deras fråga var: vem var det som slog dig? Min fråga är: vem är det ni slår? Vem är det som utsätts för de här slagen? Men det var Guds vilja, säger Jesaja, att låta honom utstå detta, för att du och jag skulle få vår synd förlåten. Det var Guds vilja att låta honom föras bort som ett lamm till slakten. Det var Guds vilja att låta honom bli slagen för att uppenbara djupet i vår synd.

Vi människor ser Guds ansikte och säger: hädelse, bort med honom. Spottar honom i ansiktet. Det är din och min natur. Han uppenbarar djupet av synd i oss, men så uppenbarar han också djupet och höjden av kärlek i Gud, vilken bredd, vilken höjd, vilken längd och vilket djup det finns i Guds kärlek som gav sin egen son för att frälsa dig och mig!

De spottade honom i ansiktet, det ansikte som grät tårar av blod för dig och mig. Det ansiktet. De öronen som hörde rörens rop på korset. De ögonen som såg Johannes och hans egen mor stå där. Den munnen som törstade. Det ansiktet, sönderslaget, en pinad man som ropade ut: Fader, förlåt dem, ty de vet inte vad de gör. Som ropar ut att det är fullbordat. Det är Guds härlighet i Jesu Kristi ansikte!

Prästen skulle välsigna folket, men han förstod det inte. Pilatus som skulle upprätthålla lag och rätt i Judéen förstod inte. Kung Herodes från en linje av kungar förstod inte heller. "Vem var det som slog dig?" Vem är det ni slår? frågar jag. Hela den heliga historien leder fram till detta ögonblick då Jesus på korset ropar ut: "Det är fullbordat!" Då han återuppstår igen på den tredje dagen. Då han stiger upp igen till Fadern och himmelen, och får makt och ära.

Det finns de som flyr bort från hans ansikte, men så finns det de som flyr *till* hans ansikte. Det är så stort och fantastiskt med den här linjen som går genom hela Skriften. Sök mitt ansikte säger Herren, och när vi söker hans ansikte, vem är det vi

ser? Vi ser den korsfäste. Vi ser honom som led och dog för oss. Johannes ropade när han såg Jesus komma vandrande: "Se Guds lamm som tar bort världens synd." Det är att få se Guds härlighet i Kristi ansikte.

Låt oss nu läsa den texten som jag började med att säga att vi skulle komma fram till, och som vi i nästa bibelstudium ska se närmare på:

Redan dödens tjänst, inristad med bokstäver på stenar, kom med sådan härlighet att Israels barn inte kunde se på Moses ansikte för dess strålgång, även om den glansen bleknade. Hur mycket större härlighet ska då inte Andens tjänst ha? Om redan fördömmelsens tjänst hade härlighet, hur mycket rikare på härlighet är då inte rättfärdighetens tjänst? Det som förr hade härlighet har nu ingen härlighet alls jämfört med den överväldigande härligheten. För om det som bleknade kom med härlighet, hur mycket större härlighet har då inte det som består! När vi nu har ett sådant hopp går vi helt öppet till våga. Vi gör inte som Mose, som satte en slöja för sitt ansikte för att Israels barn inte skulle se hur det som bleknade försvann. Men deras sinnen blev förhärdade. Än i dag är samma slöja kvar när de läser det gamla förbundets skrifter, och den lyfts inte bort, först i Kristus försvinner den. Ja, än i dag ligger en slöja över deras hjärtan när de läser Mose. Men när någon omvänder sig till Herren tas slöjan bort. Herren är Anden, och där Herrens Ande är, där är frihet. Och alla vi som med obeslöjat ansikte ser Herrens härlighet som i en spegel, vi förvandlas till en och samma bild, från härlighet till härlighet. Det sker genom Herren, Anden (2 Kor 3:7-18).

Vi som med obeslöjat ansikte får se Herrens ansikte, den korsfästes ansikte, vi förvandlas. Det är det enda hoppet jag har. För jag vet att jag kommer att falla igen. Jag vet att fler katastrofer kommer dra över livet. Jag vet att fler misslyckanden kommer att följa min väg. Men det finns ett hopp, och det är att när jag ser den korsfästes ansikte så förvandlas jag till samma bild, och jag vill se mer av Jesus.

- För Jesus är ingenting omöjligt

Diana Kulisauskiene

Det är ett bibelord som är levande för mig. Det är Daniel 3:19-27:

Då fylldes Nebukadnessar av vrede mot Shadrak, Meshak och Abed-Nego, så att hans ansiktsuttryck förvandlades. Han befälde att man skulle göra ugnen sju gånger hetare än man någonsin sett den vara. Och han befälde några av de starkaste männen i hans här att binda Shadrak, Meshak och Abed-Nego och kasta dem i den brinnande ugnen. Så bands de, iförda sina byxor, mantlar, mössor och andra kläder, och kastades i den brinnande ugnen. Men eftersom kungens befallning var så sträng och ugnen blivit så starkt upphettad, blev männen som förde dit Shadrak, Meshak och Abed-Nego själva dödade av eldslågorna. Och de tre männen Shadrak, Mes-

hak och Abed-Nego föll bundna ner i den brinnande ugnen.

Då blev kung Nebukadnessar förskräckt. Han reste sig hastigt och frågade sina rådsherrar:

"Var det inte tre män vi band och kastade i elden?" De svarade kungen: "Jo visst, o k-

nung." Då sade han: "Men nu ser jag fyra män gå lösa och lediga inne i elden, helt oskadda. Och den fjärde ser ut som en gudason."

Sedan gick Nebukadnessar fram till den brinnande ugnens öppning och ropade: "Shadrak, Meshak och Abed-Nego! Ni den högste Gudens tjänare, kom ut, kom hit!" Då kom Shadrak, Meshak och Abed-Nego ut ur elden. Och satraperna, guvernörerna, ståthållarna och kungens rådsherrar samlades där och såg att elden inte hade haft någon makt över männens kroppar, att deras huvudhår inte hade svetts och att deras kläder inte skadats. Man kunde inte ens känna att de luktade bränt.

Jag tror att det är många som känner till här bibelordet. De tre blev kastade i ugnen för att de vägrade bedja till en annan konung, en staty. Men deras egen Konung räddade dem från den brinnande glödheta ugnen. Han, gudasonen, var själv med dem. Jesus vill möta dig som nu läser det här. Om du inte har mött den här underbara Konungen så är det här ditt tillfälle. Han vill möta med dig. Om du har problem så är han den som kan lösa dem. För Jesus är ingenting omöjligt!

Tack Herre Jesus Kristus. Tack Herre Jesus för Bibeln som vi får ha som rättesnöre. Tack att du går före oss och att ingenting kan skada oss när vi har dig. Tack att du är densamme. Tack för frälsningen Herre Jesus. Tack för hoppet i dig Herre Jesus. Tack att vi snart får se dig på skyarna; att vi snart är hemma hos dig där inget lidande finns, där vi aldrig mer behöver sörja, där vi aldrig mer har kamp. Tack för den underbara himmel som väntar. Hjälp människor att få möta dig. Det finns ingen som är så underbar som du Jesus. För ditt namns skull. Amen.

O, ljuva hemvist bland Jesu vänner!

Jag tackar Gud Fadern i Jesu namn för all den fina naturen vi har runt omkring oss här. Jag ber att vi ska få bevara så mycket som möjligt av det så länge vi lever här nere på jorden. Det är så välbehövligt för vår välsignelse och livsglädje. Sedan blir det än mer härligt i evigheten när allting ska bli bevarat oförstört.

*Mitt hem är där på den andra stranden
Där livets timglas ej rinner ut.
Och ej till avsked man räcker handen
Ty himlens glädje tar aldrig slut.*

*O ljuva hemvist bland Jesu vänner!
Där finns ej mera en sorgens tår.
Ty syndagiftet ej mera bränner
De äro läkta, de djupa sår.*

*Ej någon vandrare stödd av staven
Skall mera söka för natten hus.
Där öppnas aldrig den mörka graven
Då härskar livet i evigt ljus.*

*Där suckar ingen vid solnedgången
Och ingen bävar för natten mer.
Men alla sjunga de morgonsången
Ty Gud är solen, som evigt ler.*

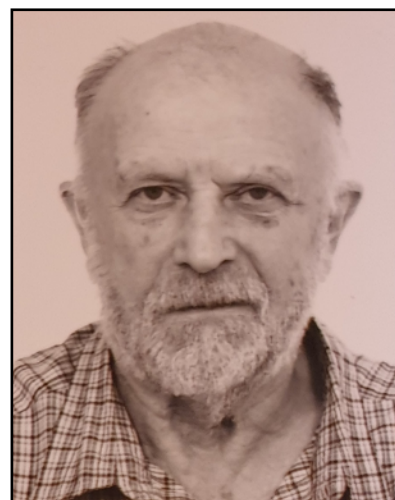
*Ej någon sjöman vid brustet roder
Förgäves söker en säker hamn.
För barnet sörjer ej någon moder
Ty havet öppnar ej mer sin famn.*

*Mitt hem är där uppå livets stränder
Där fridens ros icke falnar mer.
Med segerpalmer i sina händer
Envar sin hyllning åt Lammet ger.*

Nina Hjerpe från Dala-Järna deltog under bibeldagarna med vittnesbörd och sång.

– Men säg nu namnet Jesus Kristus

Vittnesbörd insänt av
Bruno Gabrielsson, Arnemark

Att äga mycket av vad världen har att bjuda på, från fasta egendomar till allt annat som räknas till kapitalvaror; ja, ha allt och det i överflöd - vilken lycka, vilken ynnest. Vilken fulländning av livets mening. Då, i denna hets, behövdes ingen eftertanke kring hur allt detta förvärvades. Att begärelsetörst var den drivande kraften i allt anskaffande, dithän kom inte någon tanke för den 'lyckliggjorde' som trodde på att allt detta var uppfyllelsen av stunden på jorden.

Att kunna se detta i sanning gick inte, på det spåret kunde inte någon tanke komma. Allt förvärvande gick så till att då det nyss förvärvade landade hos ägaren hade redan en ny begärelse efter ännu något annat fötts. Med enkla ord kan det beskrivas att man inte såg så länge på det nyss förvärvade eftersom tanken på att äga ytterligare något mer, delvist dolde glädjen till det nya. Man såg inte allt man hade utan hela tiden riktades blicken och

begäret till det man inte hade. Ja, en 'kakafoni' utan like och sans.

Alla dessa lockelser var ett ständigt samtalsämne människor emellan och det fördes på tal att vissa i bekantskapskretsen till och med övergav det som skulle vara det käraste, nämligen sina familjer, men så långt kommer det inte att gå och drabba oss två som nu jobbat tillsammans i så många år. Nej, vi kommer nog på museum med de våra som unikum kring den sköra familjeförankringen. Så kunde samtalen gå i tron att vi - du och jag stabila - inte kunde besmittas på nämnda sätt.

En annan arbetskamrat var mindre benägen att tala om att man kunde köpa sig till något som egentligen hade något större livsvärde - han var troende, kristen. Han lockade och pockade med stor envishet att man skulle vandra en annan väg i Kristus Jesus. Denna undervisning kunde ibland bli lång och om det passade, även under arbetstid, men för mig som då varande ateist blev det allt för mycket av den varan och vid ett sådant tillfälle bad jag att vi kunde prata om något annat, jag har nu hört nog om detta.

Efter några minuters tystnad kom svaret:
- Vi kan avsluta här, men nog vore det roligt för mig om du kunde uttala Herrens namn, Jesus Kristus.

- Nog kan jag väl det, verkar ju enkelt att säga.

- Men så bra, säg då namnet så jag får höra det från din mun, säg det nu.

- Nej, jag säger det inte.

- Men varför?

- Varför ska jag nämna det namnet bara rakt ut i luften - det tjänar väl inget till?

Efter ytterligare påtryckningar kom åter en tystnad och så med lite otålighet i rösten sa min arbetskamrat:

- Jag vet varför du vägrar säga vår Frälsares namn. Det är för att du har makter och krafter inom dig som förbjuder dig att säga namnet - för dessa makter fruktar och är dödligt rädda för din och min Frälsare.

Vidare sa han:

- Det kommer en dag, alla människor kommer dithän, då de inte från människor kan få den hjälp de så innerligt behöver. Lova mig det, ta detta till hjälp

den dagen.

Mitt svar blev:

- Dit kommer jag nog inte.

Trots meningsskiljaktigheterna var vi och förblev vänner, ingen tvekan om detta.

Några år gick och så var jag då där i det som inte skulle drabba mig. Jag hade bedårats av en kvinna och på den vägen lämnat familj med hustru och barn. Försvaret till detta var lika grymt som den katastrofala gärningen, och kunde väl låta hur urskuldande som helst i all sin förljugenhet. ”Vi passade inte för varandra, vi hade skilda intressen”, och så vidare. Att istället skylla på sig själv i det att få något som man inte hade - den tanken var då fjärran ifrån, samt den att familjen hade blivit en ”sak” som allt annat, som kunde bytas bort mot något bättre. O, svindlande dåraktiga tanke!

Nya förhållandet ledde till kyrkogång och till och med till bibelläsning och studier, och så småningom infann sig en smygande tanke; hade jag själv ljugit i begärelseivern? Jag hade börjat påverkas av den Heliga Skrift som i sig är sanning och som dessutom avslöjar det som är förljuget. Så småningom gick det inte att gömma sig i falskheten - utan - det är jag själv som skriver detta som står för vad som osanning är.

Grymma tanke, den tämligen i egna ögon oförvitlige hade ljugit sig fram för att tillfredsställa begärelsedriften. Så var det, och allt eftersom veckor och månader gick växte denna mycket obekväma sanning fram, klarare och klarare. O vilken känsla av skuld som vällde fram som en allt starkare höstovädersflod med högre och högre flöde. Hela tillvaron förändrades med svårskingrade tankar och tunga steg. Men att det förhöll sig så som nu beskrivits, bromsades av egen stolthet och egoism, och någon beännelse kom inte över mina läppar.

Sömnen svek natt efter natt. Veckor och månader gick med en till tre timmars snurrande på viloplatsen. Den hyfsat goda fysiken hjälpte mig till en uthållig kamp i synd och ångest, men till sist var det riktigt stopp. Jag visste då jag lagt mig att

trots väldig trötthet infann sig ingen sömn, så nu återstod endast läkaringripande för situationen. Hjälpen är nu ett absolut måste men inte heller med den tanken gick det att komma till ro och somna. Under vändorna denna sena kväll kom ett minne fram; arbetskamratens hälsning om vem som skulle hjälpa.

Trodde absolut inte på instruktionen jag fått, men det fanns inget annat val. Detta var nu det halmstrå som var tillgängligt. Förberedde mig så att ingen skulle märka av vad jag höll på med. Jag låg på rygg med

Namnet Jesus Kristus ur ateistens mun, och nästa minne kom cirka sju timmar senare efter en hel natts förunderligt ljuv sömn.

händerna knäppta över bröstet väl dolda av täcket. Min tanke var nu kring namnet - skulle jag be om hjälp först eller någon annan ramsa som skulle vara bra? Jag visste inte hur, men så kom det då över mina läppar, namnet Jesus, och där och då försvann jag utan att ens hinna säga ordet ”hjälp”. Namnet Jesus Kristus ur ateistens mun, och nästa minne kom cirka sju timmar senare efter en hel natts förunderligt ljuv sömn. Varför jag sovit så gott var inget problem att utröna, för kropp och knäppta händer var i samma läge som när undret skedde. Jag hade inte rört mig på hela natten, utan var fullt utvilad och absolut övertygad om att denne Jesus Kristus ville jag härefter vara nära. Utan att ha sagt mitt ärende så visste han, Herren, att det var just sömnen jag behövde.

Så överrumplande, så övernaturligt, och kom mig nog inte ens för att tacka. Men sedan och nu: -Jesus Kristus av hela mitt hjärta, stort outsägligt tack!

Enstaka dagar härefter - vaknade på natten - mörkt ute men i huset var det ljus, ett underligt ljus utan att någon lampa var tänd och ett vitt kors blev minnesbilden av detta oförklarliga. Det vita spröjskorset i köksfönstret etsade sig fast i minnet, en fin påminnelse om vad som förevarit.

Om man nu vill vrida och vända på det som skedde är dock en sak absolut säker: jag kunde inte ha fått ett sådant avgörande i mitt liv av någon som var död, utan bara av den sannerligen uppståndne Jesus Kristus, konungarnas Konung och herrarnas Herre. Och i övrigt, om jag nu skulle hamna i samma hjälpbehov någon gång där det handlar om syndaskuld som pinar, så skulle ingen människa behöva anropas för min hjälp.

Och visst stämmer det att min arbetskamrat hade alldeles rätt om vad som låste min tunga för att uttala Frälsarens namn; makter och krafter som fruktade för att namnet över alla namn skulle få komma från en syndatyngd människas mun. Tilltänkt medicinering med sovpillers eller annan psykofarmaka kunde också uteslutas.

O, vilken underbar dubbel nåd, syndabeskrivningen i äktenskapsbrott och sin blodsutgjutna gärning och offer av sig själv till förlåtelse av sådan syndare.

Efter det skedda är det väl inte märkligt att vilja leva nära en sådan Mästare och Herre genom att flitigt umgås med evangelierna i den heliga Skrift, för där kommer hans vilja och Ord in i den trängande.

Om någon undrar hur det senare utvecklade sig så var det så att jag genom samme nådeherres vägvisning fick komma hem till den lilla kära familjen. Denna väg blev inte nämnd av församlingsfolk utan av en person som resolut ingrep när denne förstått situationen till det skedda och sade: Du ska hem.

Den som läser detta har nu fått en kortfattad beskrivning om hur det gick för en syndatyngd människa som för första gången tog Jesu Kristi namn på läpparna.

Gråtböneropen från övergivna fick sitt svar: - Snälla, snälla pappa, kom hem. Att bli den rikaste av att äga det tämligen nödtorftiga, för hur livet nu gestaltar sig för mänskligheten, vilken seger och budskap för den som undrar över ’vägen’ som står öppen för envar i bönen från hjärtat: Jesus Kristus, hjälp.

Arne Imsen var genom sin profetiska vision och förkunnelse den som gav maranataväckelsen inriktning och konkretion. Under de sista åren av sitt liv formulerade han i skrift något av maranatabudskapets kärna, exemplifierat dels genom presentation av några bibliska profetgestalter och dels genom exempel på hur avfallet från den bibliska mönsterbilden tar sig uttryck i vår tid.

I boken *MARANATA - Du vår Herre kom* presenteras de kännetecknen som genom alla tider präglat dem som älskar Jesus och hans tillkommelse, en maranataväckelsens principdeklaration.

Boken finns att beställa hos Midnattsropet förlag. Här publicerar vi ett av kapitlen.

Maranatavittnet Noa

Text: Arne Imsen

Noa, han som kom med tröst, är en av de förunderliga portalfigurer som har stötts och blöts av vetenskapliga och andra förmågor under århundraden, men Jesus gav detta maranatavitne sin auktorisation, och aposteln Petrus konfirmerar sina förutsägelser med Noa som trovärdigt sanningsvitne.

Det vi vanligtvis bortser ifrån då vi studerar bibliska gestalter, är att deras liv på intet sätt ger oss anledning att tro att det handlar om övermänniskor på gränsen till andeväsen. De är människor av kött och blod.

Noa hörde som alla andra hemma i ett socialt sammanhang; med allt vad det innebär av ansvar mot såväl föräldrar som syskon och andra närstående. Han var make och det är ju helt klart att han hade svärföräldrar att ta hänsyn till. Han var fader, och måste bära det fostrande ansvaret för sina söner. Dessutom hade han sonhustrur att vårda sig om, såsom en god svärfader. Och utanför denna inre krets, fanns vänner och bekanta som följde honom med stor uppmärksamhet och spännt intresse. Han var ju en son av

sin tid och dess bildning och civilisation. Ingenting annat.

Allt av relationer till personer, ting och händelser gjorde honom samtidspräglad och lojal. Det fanns inget osolidariskt i Noas beteende. Det var gudsbilden som kom att bli den åtskiljande maktfaktorn. I tre epoker under vitt skilda förhållanden kan vi följa Noa. Den första omfattar tiden före floden; arbetsgemenskapens tid. Den andra är perioden i arken under floden, ödesgemenskapens tid, då alla möjligheter till utbrytning var obefintliga, och för det tredje tiden efter floden, uppståndelsegemenskapens nya tidsålder på en förnyad jord.

Före floden var allting annorlunda på det sättet att möjligheterna till konsultationer, kontakter, umgänge och socialt liv var många och legala. Noa älskade inte exklusivitet och extremism. Han var faktiskt ingen sekterist eller fanatiker. Förmodligen var han en av sin samtids mest besinningsfulla, nyktra och harmoniska gestalter, fastän han uppenbarligen inte hyste den minsta tilltro till alla välmenande försök att vända

strömmen, höja moralen och säkerställa människovärdet genom religion, vetenskap, psykologi, politik, kultur och ekonomi. Därför betraktades han förmodligen som efterbliven.

I verkligheten var han ju förutseende, och var mycket noga med en riktig framförhållning. Detta var möjligt just därför att han ägde en insikt som de andra saknade. Den förmätta människan kan inte medge att det finns någon kunskap som blivit tillgänglig och meddelad genom regelrätta uppenbarelser. Det går vanligtvis inte att övertyga sin närmaste släkting och bästa vän om att etablerade åsikter, planer och strukturer blir så annorlunda och underordnade då man får skåda sig själv, sin samtid och världen i övrigt i uppenbarelsens ljus och klarhet.

Om Noa hade varit lite mindre fanatisk, och lyssnat in stämningarna i sin samtid, så hade han haft utomordentliga möjligheter att utföra en samhällsgagnelig gärning. Om han, istället för att så fullständigt fixeras av sina undergångstester hade gått ut för att vinna opinionens gehör för folkmoralisk resning

och förmerat den i en folklig kamp för genomgripande förändringar och förbättringar. Alla vill ju få det bättre, alla vill ju skapa ett gott och tryggt samhälle. Hade Noa manat till kulturella, politiska och religiösa aktiviteter, så hade han vunnit mångas medverkan. Ett nytt tempel, en ny teater, en ny idrottsarena, en ny politik, en ny etik, en ny ekonomi.

Säkerligen skulle en betydande majoritet bejakat och offrat för att undanröja syskon- och personfel, och göra strukturerna mjukare och klasskillnaderna mindre. Ett Folkets Hus eller Folkets Park hade säkerligen haft sin opinionsbildande betydelse, men i Noas föreställningar och förkunnelse fanns inga sådana provisorier. Han byggde i from förtröstan en ark, och avlägsnade sig därigenom helt från det moderna talet om att allt blir bättre om alla goda krafter förenar sig för att med gemensamma ansträngningar bygga upp det efterlängttade idealsamhället.

Självklart hade de flesta synpunkter på det livsverk Noa och hans familj slösade tid och krafter på. Noas byggnadsverk var omöjligt som objekt för någon massuppslutning. Det var möjligen så länge arbetet pågick ett samtalsämne för hån och bespottelse. Den ensamme båtbyggaren utan kajplats, stämplades av samtiden som efterbliven, fastän han i verkligheten var synnerligen förutseende.

Det är så mycket man skulle vilja fråga om och få svar på, men tron förklarar inte, den konstaterar och konfirmerar. Båtbyggaren, skepparen, redaren, förkunnaren och maranatavittnet Noa, den tionde från Adam, hade sina betyg, rekommendationer och dyrköpta erfarenheter signerade av uppdragsgivaren, som gett honom den nödvändiga utbildningen och ordinerat honom för hedersuppdraget.

Farkosten han byggde i from förtröstan var inte registrerad hos någon myndighet, ej heller börsnoterad. I ägarkretsar var ägaren ett okänt namn. Så långt det är känt, hade skepparen aldrig avlagt skepparexamen, farkosten hade aldrig besiktigats och godkänts, och vid avfärden fanns det inga instrument som kunde plöttra ut kursen, eller sjökort med utprickad farled.

Då allt annat sjönk, lyftes de ombordvarande och fördes, utan motor och segel, till destinationsorten. Vad står det att läsa i certifikatets vinjett? Vem svarar för sjödugligheten? Var fanns det seminarium och universitet som gjort denne särpling till sanningssägare i ord, i liv och gärning med en sådan enorm genomslagskraft trots ovetenskapliga byggnads- och framtidsplaner? Vilka vetenskapliga institutioner och laboratorier hade utforskat och godkänt projektet? Och vilka tekniker, ekonomer och finansärer hade lanserat farkosten som lönsamt investeringsobjekt för framtida avkastning? Naturligtvis inga.

Hade Noa konsulterat samtidens elit inom respektive område, så hade planerna skrinlagts och arken aldrig kommit till. Resultatet är alltid detsamma då den kristna församlingen söker råd, hjälp, bildning och assistans hos denna världens vise och mäktige i religiösa eller profana kategorier.

Det finns ingenting som tyder på att denna typ av inhämtad lärdom har i sig själv skickliggjort någon för uppdraget att ”göra de heliga skickliga till att utföra sitt tjänarevärv, att uppbygga Kristi kropp”. Det är uteslutande ”visdomens och uppenbarelsens Ande till kunskap om Fadern” som kan åstadkomma detta mirakel. Seminarierna och fakulteterna är inte kända för sådana bragder, fastmer har de visat sig äga en alldeles enastående förmåga att fostra fram bildade predikanttyper utan överbevisande kraft, vars resultat alltid blir detsamma; nämligen tvivelsjuka träsk istället för trons fasta klippa.

Detta är ingen betraktelse för meditation och aftonandakt för veckohelger och kyrkohögtider. Det är tillämpbar tro för alla dagars samtliga timmar. Vatten i lämpliga proportioner är bra för allt, men det blir ett dödshot då ingen förmår stoppa dess flöden. Det är den signalen vi bör ta till oss, och med det för ögat påskynda förberedelserna för alla eventualiteters skull. Överraskningsmomentet är förutsagt, och bör beaktas, medan det heter idag. Hans tillkommelse är nära!

Denne båtbyggare levde och verkade

också efter floden. En uppseendeväckande episod, efter det han och familjen gjorde entré på den nya jorden, var att han planterade en vingård, skördade vinrankornas druvor och pressade dem till njutbar saft.

Noa saknade insikt och kompetens. Jäsningen blev en överraskning, och effekten ödesdiger. Avklädd och berusad låg han blottad i sitt tält och sov som aldrig förr. Något liknande hade ingen i familjen varit med om tidigare. Det var olustigt och förödmjukande. En skandal utan motstycke. Nog fanns det anledning att säga ett och annat om en sådan far, och göra det med besked, till alla som ville lyssna. Ham gjorde det. Av Noas tre söner närmade sig denne tältet, bröt övermodigt mot alla hedersregler och utnyttjade odisciplinerat det avskyvärda han hade sett, för att inför sina bröder vanhedra sin far. Det kom att bestämma hans framtid.

De andra bröderna förskräcktes över Hams i och för sig berättigade reaktion. De såg faran och vidtog omedelbara åtgärder. De gömde sig under en mantel och gick med ryggen före in i det skandalomsusade tältet, lade manteln över den sovande, berusade och ensamme troshjälten, gick tyst och skamfullt ut, utan att nyfiket utforska interiören och den utblottade kraftkarlen. Det var beklämmande, men det måste överskylas. De hedrade trots allt sin far och det bestämde deras framtid.

Den lilla och luttrade församlingen på den nya jorden, utan impulser och lockelser från en förgiftad värld, blottar mitt i den familjära gemenskapen en gemen ondskas, som hörde hemma i den gamla världen, vilken lurpassade och tog det tillfälle som erbjöds att demonstrera sitt inneboende och sin närvaro hos dem Gud benådat. Den embarkerade arken, och gjorde sällskap med de räddade ut på den nya jorden, där den manifesterade sig som okuvad orm-natur.

Korsets visdom uppenbarar Guds kraft och demonstrerar hur det omöjliga blir möjligt. Dessa förloraes vemod är djupt och allvarligt, men deras glädje är ousäglig.

Klimatkatastrofen är inte slutet

– Om du vill veta saker och få faktakunskaper om klimatet, då ska du inte fråga mig. Det finns många experter och mycken litteratur att läsa inom det området. Jag vill däremot presentera det hela ur ett bibliskt perspektiv då Guds Ord har en hel del att säga om vad som händer i våra dagar.

Text: Berno Vidén

I Ordet som är ett ljus i en mörk och dysster vildmark har vi så många löften. Bibeln skildrar olika tidsepoker, och vi kan läsa om hur olika katastrofer drabbat mänskligheten; många gånger som en konsekvens av människans eget handlande. Det är slående likt det vi möter idag, och man skyller utvecklingen och konsekvenserna på mänsklighetens exploatering av planeten. I texter som har sin grund i vetenskapliga rapporter, framgår att det är människans ingrepp och hennes förmåga att förstöra, som vi ser resultatet av.

Detta påminner om Noa tid, visst gör det? Noa och Sodoms tid. Hur var Sodoms tid? Gud steg ner till Sodom för att se om människorna levde utifrån de rop som steg upp till honom. Vi ska gå ännu längre tillbaka i historien, till den första generationen av människor. Gud skapade himmel och jord, och han gjorde allting skönt och underbart. Han skapade människan till sin avbild för att leva i gemenskap med henne, och han satte människan att vårda och råda över skapelsen och planterade en

lustgård, ett paradys. Allt var perfekt och en fullständig harmoni rådde. Men vad händer? Synden kom in i människan och syndagiftet accelererade, vilket tog sig uttryck i form av ondska och avundsjuka. I 1 Moseboken 4:3 läser vi om Adam och Evas äldste son och många tragiska händelser:

Efter en tid hände sig att Kain bar fram en offergåva åt Herren av markens gröda.

Tidigare kan vi läsa om hur marken på grund av synden blev förbannad för människans skull. Vers 4 säger:

Även Abel bar fram sin gåva av det förstfödda i sin hjord, av djurens fett. Och Herren såg till Abel och hans offer ...

Här finns det många förebilder som pekar mot försoningen. Men så står det:

... men till Kain och hans offer såg han inte. Då blev Kain mycket vred och hans blick blev mörk. Och Herren sade till Kain: "Varför är du vred

och varför är din blick så mörk? Är det inte så att om du gör det som är gott, ser du frimodigt upp" (v 5-7).

Om du gör det som är gott, det du är övertygad om vara det riktiga, det rätta, det sanna, då får du frimodighet. Men om du inte gör det som är gott, då lurar synden vid dörren. Den har begär till dig, men du ska råda över den. Gud gav direkta rekommendationer och en uppmaning till Kain för att rädda honom från något katastrofalt. Kom ihåg att Gud skapade oss människor till sin avbild, med fri vilja, med förmåga att fatta egna beslut. Men samtidigt satte Gud oss på jorden med längtan efter att få ha gemenskap med sin skapelse. Vi är inga robotar som man kan programmera att göra så och så, nej, Gud skapade oss till sin avbild. Sedan står det att Kain talade med sin bror Abel, och de var ute på marken och där överföll Kain sin bror och dödade honom.

Och Herren sade till Kain: "Var är din bror Abel?" (v 9)

Här ser vi de första uttalade orden av Ka-

in, och det är en lögn. Det är ett svek:

”Jag vet inte. Ska jag hålla reda på min bror?”

Här har vi människan. Den fallna och fördömda människan som irrar omkring på den här planeten. Några verser längre fram står det att läsa:

Så gick Kain bort från Herrens ansikte (v 16).

Vilken tragik. Bibeln varnar för det som kallas för Kains väg. Vi ska läsa ett citat i Nya testamentet:

Vi ska inte vara som Kain, som var av den onde och mördade sin bror. Och varför mördade han honom? För att Kains gärningar var onda men hans brors rättfärdiga (1 Joh 3:12).

Ondskan glorifieras och rättfärdigheten bestraffas. Känns det igen? Varför finns det ett sådant hat mot kristna i den här världen?

Varför förföljs kristna? Varför förföljs Jesu lärjungar? Det kristna budskapet bestraffas. Ondskan kommer likt stora floder över oss, normaliseras och blir till ett livsmönster. Människans rätta identitet går förlorad och devalveras till en produkt. Det handlar inte längre om att vara man eller kvinna, men däremot något oidentifierbart *ben*.

Genuspåverkan ger förödande konsekvenser bland barn och ungdomar. Lärare som vägrar ge efter för nymodigheterna och kalla elever för *ben* får sparken från sina jobb. Med lagens stöd. Den ideologi som vinner alltmer terräng i samhällets skolor och arbetsplatser och som formar dagens unga generation, är en smutsig flod med upprinnelse i det bibeln kallar för Kains väg. Judas varnar på ett liknande sätt för den vägen:

Ve dem! De har gått in på Kains väg ... (v 11).

Vi kan också säga de många religionernas väg, vars mål är att samla mänskligheten kring en ledare. Guds ord varnar för det som ska övergå jorden och hur människor på olika sätt ska fångas. Man ska se upp till en stor frälsande makt som man tror tryggar framtiden och inger hopp, men det är

bara en väg mot en slutlig katastrof, en väg bort från livets väg, bort från Gud.

Människan bygger och skapar en värld utan Gud. Man tror sig klara sig ändå, men man gör inte det. Vi är i starkt behov av att leva i en gudsrelation, och det finns ingen annan framkomlig väg. I en värld märkt av synd och fördömelser, så finns det ingen annan möjlighet för människan än att ha sitt hopp i Gud.

Bibeln berättar också om Abel, han som bar fram av det förstfödda ur jorden, offrade det till Gud, och det var ett välbehagligt offer inför Gud. Herren Jesus Kristus själv gav sitt liv för att rädda människan. När tiden var inne sände Gud sin son Jesus. Inget förhastat, inget oplanerat, nej Gud har allt i sin hand. Vi kan inte se om framtiden, om tider och stunder som kommer och går, eller veta vad som händer imorgon. Gud däremot har allt i sin makt. Därför kan vi mitt i det här mörkret, mitt i det här lidandet, mitt i den här ondskefulla världen, där man förnekar Jesu namn, finna vila i Gud och veta att Herren lever och att han leder sitt folk framåt.

I kapitel 6 återges berättelsen om Noa:

Men Noa hade funnit nåd inför Herrens ögon (v 8).

Vi lever i en nådatid, en tid när domen över den här världen är uttalad. Jesus talade om de yttersta tingen, om vad som ska övergå jorden; krig, jordbävningar, naturkatastrofer. Han talade om klimatet och liknande händelser vi idag möter på ett globalt plan. Noa levde likt oss under en nådatid. Han fick under en begränsad tid vara ett instrument och en röst för Gud. Vi läser verserna innan:

Vid denna tid, då Guds söner gick in till människornas döttrar och dessa födde barn åt dem, och även senare, levde våldsverkarna på jorden. Detta var forntidens väldiga män som var så ryktbara. Och Herren såg att människornas ondska var stor på jorden och att deras hjärtans alla tankar och avsikter ständigt var alltigenom onda. Då sörjde Herren att han hade gjort människor på jorden, och han var bedrövd i sitt hjärta (1 Mos 6:4-6).

Gud sörjde och ångrade att han skapat människan. Vilken fruktansvärd situation. Ondskan var kompakt.

Herren sade: ”Människorna som jag har skapat ska jag utplåna från jordens yta – både människor och fyrfotadjur, kräldjur och himlens fåglar. Jag sörjer att jag har gjort dem” (v 7).

Sedan följer vers 8 som talar om att floden ändå inte var slutet, att Guds plan kommer att gå i fullbordan, och versen inleds med ett *men*:

Men Noa hade funnit nåd inför Herrens ögon.

Versen inger hopp. Tänk att det finns nåd att få, också i vår mörka tid. Bibeln ger oss berättelsen om Noa och hans uppdrag:

Noa var en rättfärdig man och fullkomlig bland sina samtida. Han vandrade med Gud. Och Noa blev far till tre söner, Sem, Ham och Jafet. Men jorden blev mer och mer fördärvad inför Gud och full av våld. Gud såg på jorden, och se, den var fördärvad, eftersom alla människor levde i fördärv på jorden. Då sade Gud till Noa: ”Jag har bestämt mig för att göra slut på allt levande, för jorden är full av våld på grund av dem. Se, jag ska förgöra dem tillsammans med jorden (1 Mos 6:9-13).

Noa får uppdraget: Gör dig en ark! Samma befallning ljuder till oss. Se dig som en Noa i vår samtid. Gör dig en ark. Vad är det för ark? Det handlar om att visa människor vägen till Jesus.

Många kritiserar Guds handlande på Noas tid, hur han kunde vara så grym och låta en hel värld förgås på det här sättet. Men låt oss vända på det. Hade Gud inte gripit in, vad hade hänt? Då hade människan förintat sig själv genom sin ondska. Men Gud grep in! Människan hade annars utplånat sig själv genom all ondska och alla onaturliga relationer vi läser om. Guds söner som gick in till människornas döttrar etc. Precis som i våra dagar så upphöjdes det onormala och perversa. Då som nu var det en styggelse inför Gud.

Jag minns då broder Arne Imsen deltog i en TV-debatt från en studio i Malmö. Där fanns en massa motståndare som ville

sätta åt honom; som reagerade mot att han varnade för den homosexuella rörelsens framfart. Mot slutet av programmet utropade han så att det gav eko genom hela landet: "Om Gud inte straffar Sverige, måste han be Sodom om förlåtelse" och "För Sodom finns ingen framtid".

Floden var inte slutet men däremot så var det en ny början. Inte bara för Noa och hans familj, utan också för alla de som gick under. Vi ser Guds barmhärtighet i det här handlandet. När Jesus talar om sin tillkommelse, då påminner han om Noa och Noa tid:

Himmel och jord ska förgå, men mina ord ska aldrig förgå. Men den dagen eller stunden känner ingen: inte himlens änglar, inte ens Sonen, ingen utom Fadern. Så som det var under Noa dagar, så ska det vara när Människosonen kommer. Under dagarna före floden åt de och drack, de gifte sig och blev bortgifta ända till den dag då Noa gick in i arken, och de visste ingenting förrän floden kom och ryckte bort dem alla. Så ska det bli när Människosonen kommer. Då ska två män vara ute på åkern. Den ene ska tas med, den andre lämnas kvar. Två kvinnor ska mala vid kvarnen. Den ena ska tas med, den andra lämnas kvar. Var därför vakna, för ni vet inte vilken dag er Herre kommer (Matt 24:35-42).

Människorna på Noa tid hade möjligheten att förbereda sig, men Noa fick gå ensam in i arken med sin familj. Noa var en rättfärdighetens förkunnare, och även vi är satta att förkunna. Vi är satta att sprida detta budskap från Gud. Jag tänker på vår tid och alla dessa apokalyptiskt präglade händelser vi hör och ser. Profan media vet snart inte vad de ska skriva för att beskriva allt som drabbar mänskligheten. Det blir mer och mer vanligt att man tar till uttryck som *apokalyps*, *undergång*, *avgrund* etc. för att exempelvis förklara vad som sker med klimatet. Det är saker vi alla kan registrera och reagera över. Klimatet har blivit ett hot mot hela mänsklighetens överlevnad.

Men Jesus sa mycket mer, något mycket viktigare. Han varnade för allt detta vi idag ser äga rum, men med ett helt annat

fokus: "Vaka", "bed". Du behöver få dina ögon öppnade för vad Gud har att förmedla i dessa dagar, så att du utifrån det perspektivet kan se på saker och ting. Jag kan stå här och förklara saker som händer genom att läsa olika rapporter, men det är inte det viktigaste. Då hamnar man bara i debatter om för eller emot vilka åtgärder som ska vidtas. Vi behöver använda vår tid till att bära fram budskapet om Jesus och hans tillkommelse. Han kommer snart.

I 1 Petrus brev ska vi läsa om något som för våra tankar till Golgata och till den seger Jesus vann över synden och döden, en text som också kopplar till Noa tid.

Det är ett ord som visar att det finns hopp bortom katastroferna, även om jorden går under. Det finns ett rike som består, för alltid. Så här står det i 1 Petrus 3:18-20:

Så led också Kristus en gång för era synder. Rättfärdig led han i orättfärdigas ställe för att föra er till Gud. Han blev dödad till kroppen men levandegjord genom Anden. I Anden gick han sedan och förkunnade sin seger för andarna i fångelset, för dem som förr hade vägrat lyssna när Gud väntade tåligt under Noas dagar medan arken byggdes.

Jesu död är det yttersta beviset på Guds oändliga kärlek. Vi läste om ondskan på Noa tid, och ser hur den förökas ju närmare vi kommer tidens slut. Vi omges av en plåga som håller mänskligheten i sina bojor. Man känner sig vanmäktig, speciellt i mötet med unga människor som har förlotrat framtidstro och motivation att leva.

Men här läser vi också om Golgata. All den här skulden som människan bär på, allt hat och all ondskan, all destruktiv förstörelse som människan har åstadkommit, allt, precis allt bar Jesus i sin kropp upp på korsets trä. Därför kan vi med frimodighet ropa ut att katastroferna inte är slutet. Domen är uttalad, det är sant. Jorden är dömd att gå under, men Guds Ord talar om en ny jord och nya himlar där rättfärdighet bor. Jorden är dömd under synden, men Gud grep in i vår situation och sände Jesus till oss. Jesus är himlens svar på dessa frågor som har med den yttersta

tidens alla stora problem att göra: låt människor möta Jesus.

Jesaja såg och profeterade det Gud visat honom. På liknande sätt kan vi ledas av den helige Ande. Vi är beroende av att Guds Ande uppenbarar Ordet för oss och leder oss rätt. Jesaja skrev så underbart om Jesus i ett av bibelns mest förunderliga kapitel:

Han blev genomborrad för våra brott, slagen för våra synder. Straffet blev lagt på honom för att vi skulle få frid, och genom hans sår är vi helade. Vi gick alla vilse som får, var och en gick sin egen väg. Men all vår skuld lade Herren på honom. Han blev mishandlad, men han ödmjukade sig och öppnade inte sin mun. Som ett lamm som förs bort för att slaktas, som ett får som är tyst inför dem som klipper det, så öppnade han inte sin mun (Jes 53:5-9).

Vilket oerhört budskap. Det är svårt att finna ord för att uttrycka den tacksamhet man känner inför allt som Jesus gjorde på Golgata. Efter sin död fördes han ner i Dödsriket där Gud också såg alla de själar som plågades där. Jesus bar även deras synd, de som var ohörsamma under Noa tid. Då Jesus fördes ner i dödsriket mötte han dessa själar med samma befrielsens budskap. Tack vare Guds barmhärtighet så var inte ens dödsriket slutet för dessa. Det var snarare ett häkte i väntan på domen.

Vem bar straffet? Jesus tog allt på sig och vi är frikända i honom. Han dömdes till döden och blev avrättad genom något som är att likna vid ett regelrätt justitiemord.

Falska vittnen trädde fram och anklagade honom för saker som han inte på något sätt var skyldig till. Men han dömdes och fördes ut utanför staden, till Golgata, där han naglades fast på ett kors; det kors han själv bar. Han var oskyldig, men sista ordet var inte sagt. Gud Fadern är den som har det slutliga ordet.

I vers 8 fortsätter beskrivningen om Jesu lidande:

Genom våld och dom blev han bortta-

gen. Vem i hans släkte betänker att när han rycktes bort från de levandes land, blev han plågad på grund av mitt folks brott?

Skriften döljer för oss mycket av det som äger rum där i dödens väntrum. Vi kan bara föreställa oss den andäktiga tystnad som uppstod då Jesus var där. Han som är livets furste befinner sig i detta dödens fängelse. Han hade precis lidit döden och på korset utropat: Det är fullbordat. Allt var fullbordat. Eller som det står i Kolosserbrevet 1:19-22:

Gud beslöt att låta hela fullheten bo i honom och genom honom försona allt med sig själv, sedan han skapat frid i kraft av blodet på hans kors – frid genom honom både på jorden och i himlen. Också ni, som en gång var främmade och fientliga till sinnet genom era onda gärningar, också er har han nu försonat med sig genom att lida döden i sin jordiska kropp.

Nu befann sig Jesus i Dödsriket och domen skulle falla, nu skulle allt prövas. Inför den högsta domstolen, inför Fadern som beständigt sitter på den tron som Satan ville ta över. Förutom Fadern, domaren, var där också Satan, åklagaren, med alla sina falska beskyllningar, och in i det sista sökte han fälla Jesus på något sätt. Det är inte för intet som han kallas för Lögnens Fader. Alla andevärldens furstar och väldigheter var närvarande. Luften måste ha vibrerat av spänning. Jesus står i centrum i väntan på domen. Den som till sist bryter tystnaden är Fadern som med full auktoritet utropar: Frikänd! Det finns ingenting hos Jesus som han kan bli dömd för. Nej, han är rakt igenom ren. Rakt ige-

nom utan synd, utan skuld men full av kärlek och rättfärdighet. Kärlek till människan, kärlek till skapelsen, kärlek till alla oss som lever och har levt på den här jorden. Han vann seger över döden, över synden, och det räcker för att alla människor som lever och har levt ska få uppleva sann befrielse.

Det börjar rassla där i dödens rike. Bojor och band faller av från alla de själar som suttit häktade i väntan på den stora befrielsedagen. Jesus går fram och tar nycklarna från döden och dödsriket. Vilket uttåg! Alla dessa skaror av människor lämnar dödens väntrum. Jesus har både som sann Gud och sann människa bevisat sig vara värdig och tagit nycklarna från den lögnaktige åklagaren. Djävulen vill fortfarande plåga och förstöra människan men löftet är att var och en som åkallar Jesu namn ska bli frälst.

Jesus sa: ”Jag var död, och se, jag lever i evigheters evighet. Och jag har nycklarna till döden och helvetet” (Upp 1:18).

Det finns hopp efter katastroferna på den här jorden. Det är mycket som händer nu och det går fort.

Vi vändas och oroas. Vi tänker på alla lidande, alla svältkatastrofer, all orättfärdighet. Det är viktigt att vi blir befriade också från materialismen, och söker Guds väg för församlingen. Bibeln uppmanar oss att dela vårt bröd. Har vi bröd, har vi föda för dagen, så ska vi nöja oss med det och inte jaga överflöd och rikedom här i tiden. ”Samlen eder icke skatter på jorden, där

mott och mal förstöra, och där tjuvar bryta sig in och stjäla, utan samlen eder skatter i himmelen, där mott och mal icke förstöra, och där inga tjuvar bryta sig in och stjäla. Ty där din skatt är, där kommer också ditt hjärta att vara.”

Jag ska avsluta med att läsa ur Lukas evangelium 21: 25-26

Tecken ska visa sig i solen och månen och stjärnorna, och på jorden ska folken gripas av ångest och stå rädlösa vid havets och vågornas dån. Människor ska tappa andan av skräck i väntan på det som ska drabba världen, för himlens makter ska skakas.

När Jesus ger oss den här beskrivningen av dagsläget så handlar det inte om judarna, utan det står *folken*. Det är ett globalt budskap, till hela jorden.

Jag läste en bok nyligen, skriven av en profan och gudsförnekande författare. Den bygger på vetenskapliga studier och heter *Åtta steg mot avgrunden*. Boken beskriver åtta olika skeenden av klimatkrisen och hur den utvecklas, med *en* konklusion efter varje kapitel: det finns inget hopp! Författaren ser ingen lösning för människans fortlevnad samtidigt som han manar till åtgärder. Det är skrämmande fakta och självfallet blir människor också skrämde. Budskapet boken förmedlar borde ropas ut från varje predikostol i vårt land, men med fokus på framtidshoppet; att Jesus kommer snart!

”Då ska man se Människosonen komma i ett moln med stor makt och härlighet. Men när det här börjar hända, så räta på er och lyft era huvuden, för er befrielse närmar sig” (v 27-28).

*Midnattsropet önskar alla läsare
en God Helg och ett
välsignelserikt Nytt År*

*Det folk som vandrar i mörkret ska se ett stort ljus,
över dem som bor i döds-skuggans land ska ljuset stråla fram.*

*Du förökar det folk som du inte gett stor glädje.
De ska glädjas inför dig som man gläds under skördetiden,
som man jublar när man delar byte.*

*För du ska bryta deras bördors ok, deras skuldrors käpp
och deras plågares stav, som på Midjans tid.*

*Ja, varje stövel buren i stridslarm och varje mantel
vältrad i blod ska brännas upp och förtäras av eld.*

För ett barn blir oss fött, en son blir oss given.

*På hans axlar vilar herradömet, och hans namn är:
Under, Rådgivare, Mäktig Gud, Ewig Far, Fridsfurste.*

*Så ska herradömet bli stort och friden utan slut
över Davids tron och hans rike.*

*Det ska befästas och stödjas med rätt och rättfärdighet
från nu och till evig tid.*

Herren Sebaots lidelse ska göra detta.

Jesaja bok 9:2-7